

SVĚTLO

28. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

8 Kč (12Sk)

13. ČERVENCE 2003

Z obsahu:

Můj předchůdce, otec a učitel

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
25. června 2003
- strana 2 -

Svatý Marek

Lorenzo Capeletti
- strana 4 -

„V tvém těle vzplanula láska“

Rozjímání Dona Jakuba
Tartardiniho v chrámu
sv. Leopolda Mandiče
v Padově
18. prosince 2002
- strana 7 -

Na Velehrad potřeťi

- strana 10 -

Medjugorje je dar, který přijímáme

Rozhovor
s P. Jozem Zovkem
- strana 12 -

Bude zrušen potratový zákon?

Ferdinand Peroutka
- strana 14 -

První celostátní sjezd katolíků ČR v roce 1935 (dokončení)

- strana 15 -

Můj předchůdce, otec a učitel

Úryvek z evangelia sv. Jana, který jsme před chvílí vyslechli, nám představil sugestivní scénu z evangelia. Boží Syn svěřuje Petrovi své stádo, Církev, o které již předem ujistil, že ji pekelné brány nepřemohou (srov. Mt 16,17-18). Ježíš před tímto odezdáním požadoval vyznání lásky: *Šimone, synu Janův, miluješ mě více nežli tito?... (Jan 21,15)* Znepokojující otázka, třikrát opakovaná, souvisí s myšlenkou na trojí apoštolovo zapření. Ale ten i přes svou trpkou zkušenost se pokorně ohrazuje: *Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji! (Jan 21,17)*

Láska, to je tajemství Petrovy služby! Láska, to je tajemství všech, kteří jsou povoláni, aby napodobovali dobrého Pastýře a vedli Boží lid. „Officium amoris pascere dominicum gregem... Úkolem lásky je pást Pánovo stádo...“, říkával Pavel VI. a přisvojoval si tak známou sentenci svatého Augustina.

Šimone, synu Janův, miluješ mě více nežli tito? Kolikrát zaslechl ve své duši tato slova můj předchůdce, sluha Boží Pavel VI., kterého si dnes připomínáme. Uplynulo 40 let od jeho zvolení na Petrův stolec 21. června 1963 a dvacet pět let od jeho smrti 6. srpna 1978. Již od mládí pracoval v přímých službách Svatého stolce po boku Pia XI. Byl dlouhou dobu z nejdělejších a nejzávažnějších spolupracovníků Pia XII. Byl přímým nástupcem blahoslaveného Jana XXIII., kterého jsem před třemi roky s radostí pozvedl k účtě oltáře. Jeho pastýřská služba všeobecné Církvě trvala patnáct let a byla poznamenána především Druhým vatikánským koncilím a velkou otevřeností potřebám moderní doby.

I já jsem měl tu milost účastnit se koncilních prací a prožívat pokoncilní období. Mohl jsem osobně ocenit úsilí, s jakým Pavel VI. neustále vysvětloval nezbytnost „aggiorna-

menta“ Církvě potřebám nové evangelizace. Když jsem po něm nastoupil na Petrův stolec, bylo mou starostí pokračovat v pastorační práci, kterou započal, a inspirovat se jím jako otcem a učitelem.

Pavel VI., apoštol silný i mírný, miloval Církev a pracoval pro její jednotu a pro zintenzivnění misijní práce. Z této optiky je možno plně pochopit inovační iniciativu apoštolských cest, které dnes tvoří nedílnou součást služby Petrova nástupce.

Chtěl, aby se církevní společenství otevřelo světu, aniž by přitom ustupovalo duchu světa. S rozvážnou moudrostí uměl odporovat pokušení „přizpůsobit se“ moderní mentalitě a snažil se evangelijní pevností nesnáze a nepochopení, a v některém případě dokonce i nepřátelství. I v nejobtížnějších chvílích nechybělo Božímu lidu jeho osvěcující slovo. Když jeho dny končily, celý svět jako by pochopil jeho velikost a přitiskl se k němu v dojemném objetí.

Jeho učitelství bylo bohaté a z velké části orientované na výchovu věřících o smyslu Církvě.

Omezím se na to, že z mnoha jeho vystoupení připomeňu kromě encykliky *Ecclesiam suam* na počátku pontifikátu jeho dojemné vyznání víry, známé jako Krédo Božího lidu, přednesené výrazně na náměstí Svatého Petra 30. června 1968. Jak

bych mohl pomlčet o odvážném zaujetí stanoviska jak na obranu lidského života v encyklice *Humanae vitae*, tak v encyklice *Populorum progressio* ve prospěch národů na cestě rozvoje, aby byla vybudována spravedlivější a solidárnější společnost?

Jsou zde i osobní úvahy, které obvykle pronášel během duchovních soustředění, když se „stahoval“ sám do sebe jako „do cely srdce“. Rozjímá často o místě, na které ho Bůh povolal ke službě Církvě, „vždy milované“ v duchu Petrova povolání. „Tímto rozjímáním,“ poznamenal během jednoho takového ústraní, „by se nikdo nemohl zabývat více než já... Jak jen je pochopit, jak je prožívat! Pane, jaká skutečnost, jaké tajemství! ... Je to dobrodružství, ve kterém všechno závisí na Kristu...“ (Soustředění 5.-13. srpna 1963 - Nevydané meditace, Vyd. Studium)

Draží bratři a sestry, děkujeme Bohu za dar tohoto papeže, pevného a moudrého vůdce Církvě. V homilii 29. června 1978, něco více než jeden měsíc před závěrem svého činného pozemského života, Pavel VI. vyznal: „Tvářív v tvář nebezpečím, která jsme popsali..., se cítíme nuceni jít ke Kristu jako k jediné spáse a volat k němu: *Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života (Jan 6,68)*. Jen ON je pravda, jen ON je naše síla, jen ON je naše spása. Jím

posílnění pokračujeme společně na naší cestě.“ (Insegnamenti XVI, 1978, s. 524)

Ve světle věčného cíle lépe chápeme, jak naléhavé je milovat Krista a sloužit Církvě s radostí. Kéž nám tuto milost vyprosí Maria, kterou Pavel VI. miloval synovskou láskou, když ji prohlásil za Matku Církvě. Kéž právě ona, Madona, stiskne ve své náruči tohoto svého zbožného syna ve věčné blaženosti vyhrazené věrným služebníků evangelia.

Nový vzor pro katolíky, zvláště pro mládež

Minulou neděli mi Boží prozřetelnost dopřála uskutečnit novou apoštolskou cestu do Bosny a Hercegoviny do města Banja Luka, šest let po návštěvě v Sarajevu. Cesta krátká, ale intenzivní a naplněná nadějí pro tuto zemi, zkušenu nedávnými konflikty.

Obnovuji své srdečné poděkování těm, kteří mě přijali, biskupům, úřadům, odpovědným politikům země a členům Mezináboženské rady, se kterými jsem se mohl setkat a konstatovat s potěšením jejich ochotu k dialogu. Zaznamenal jsem u všech vůli překonat bolestné zkušenosti minulosti, aby mohla být budována v pravdě a vzájemném odpuštění společnost hodná člověka a milá Bohu.

Vrcholem putování byla slavnostní eucharistická liturgie s blahorečením Ivana Merze, kterého jsem dal za příklad katolíkům a zvláště mládeži oné země. Na jeho přimluvu prosme Pána, aby tato apoštolská cesta přinesla očekávané ovoce pro Církev a všechnen lid Bosny a Hercegoviny... Prosím Boha, aby tyto národy, podporované také mezinárodním společenstvím, mohly řešit komplexně dosud otevřené problémy a uskutečňovat legitimní aspirace života v míru a stát se součástí sjednocené Evropy.

Bolletino Vaticano
25. 6. 2003

EDITORIAL

Pater Tantardini je hloubavý kapucínský mnich, plný hluboké a důvěrné lásky k Ježíši Kristu a plný Ducha Svatého. Jeho srdce je jako dobře naladěná harfa, jejíž struny rozezvoucí každý vánek, aby z ní zazněla chvála Nejvyššímu. Jeho obdivuhodné duchovní nazírání dokáže odhalit základní

souvislosti tam, kde nás ani nenapadá je hledat. Jestliže jsme jeho předvánočnímu rozjímání v Padově ve svatyni svatého zpovědníka Mandiče věnovali v tomto čísle nejvíce prostoru, pak je to proto, že je to něco jako drahocenná perla, kterou není možno ani rozdělit, ani

Pokračování na str. 19

Dílo Boží moci

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Volali k pokání a vymítali
mnoho zlých duchů*

Ježíšovy nejvěrnější učedníky, které si vbral za své blízké pomocníky, čeká dnes neobvyklá změna. Již přes rok provázejí Pána na jeho apoštolských cestách jako svědkové jeho slov a činů. Již více než rok je vychovává pro jejich budoucí poslání. Nadešla chvíle, kdy je poprvé rozešle do okolí, aby sami pokračovali v jeho díle. Nedej si ujít tuto sváteční příležitost a seznam se s požadavky, jaké Ježíš klade na své spolupracovníky.

Jejich posláním bude především *hlásat Boží království*. Ježíšův božský zrak vidí podrobně zhoubné dílo, které v jeho národě působí *nečistý duch*. Jeho soucitné Srdce touží urychlit dobu, kdy se jeho *spása přiblíží k těm, kdo se ho bojí, kdy v této zemi bude přebývat jeho sláva, setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení*. Našel mezi lidmi první nadšence, kteří byli ochotni *opustit všechno a jít za ním*. To je důležitý předpoklad, aby se na ně mohl spolehnout.

Prohlédni si dobře tyto první Ježíšovy vyslance. Jsou to převážně prostí lidé, někdejší rybáři. Připomeň si ty okamžiky, kdy se připojili k božskému Mistru. Šli za Pánem v bezmeznou důvěru. Nyní se jim na oplátku dostává důvěry z jeho strany. Půjdu hlásat Boží království tam, kde zatím vládne moc Zlého.

Proti vládě *nečistého ducha* není možno vystoupit jen s lidskou silou. Kdyby tomu tak bylo, nemusel Boží Syn sestupovat na tento svět. Křížové tažení proti Zlému je možno zahájit jen s ním a v jeho jménu, ve kterém je *síla a moc*. Proto dříve, než je rozešle, musí je vybavit *mocí vyhánět zlé duchy*⁽¹⁾. Budou tedy nejen hlasateli Božího království, ale také zplnomocněnými správci božské moci. Budou podobně jako Ježíš dělat také divy a zázraky, ale ty mají jen jediný cíl a tím je boj proti zlu a služba dobru. Jejich posláním tedy není vyvolávat senzace, ohromovat kouzly a čáry, nýbrž **obnovovat porušený řád** a udělat opět místo utlačovanému dobru, které je autentickým Božím darem.

Nedojímá tě prostota a ochota, s jakou dvanáct povoláných přijímá své nečekané poslání? Nikdo z nich se nezdráhá ani nevymlouvá. Neříkají: *Nebyl jsem prorok ani prorocký žák, zabýval jsem se rybolovem*. Nevymlouvají se, že jsou nezkušení, že to ještě

nikdy nedělali, nikdy nevyháněli ďábla ani neuzdravovali, nepoukazují na to, že nejsou řečníci. Přijímají Pánův úkol s důvěrou v jeho moc a v jeho jménu jsou ochotni dělat to, co viděli u svého Mistra: rozdávat z jeho dobrodiní. Za tu dobu, co chodí s Ježíšem, mohli se dostatečně přesvědčit, jak velice lidé potřebují právě toto. Nebudou tedy hlásat žádné naučené fráze, nýbrž oznamovat to, co z nesmírné Boží štědrosti těmto lidem přináší radostná zvěst, že se přiblížilo Boží království, ve kterém každému, kdo má dobrou vůli, se může dostat spásy, svobody a odpuštění.

Povolání, které před časem uslyšeli a bez váhání přijali, dostává tak větší naplnění, než tehdy tušili. Vidí nyní jasně, že vůbec nebylo marné, když opustili všechno a šli za Pánem. Tehdy je Pán tak upoutal, že nemysleli na sebe. Nestarali se ani se neptali, co s nimi bude, co budou jíst, kde budou bydlet. Šli za Pánem a přesvědčili se, že celou dobu jim nikdy nic potřebného nescházelo. Nyní jim to Ježíš znovu připomíná. Jestliže netrpěli nouzí v jeho společnosti, budou stejně tak zapatření i při výkonu nového apoštolského poslání. Kdo se dá zcela do služeb Bohu a plní tak bezvýhradně jeho svatou vůli, může se spolehnout, že ho Pán v zájmu této služby nenechá na holičkách. Za odříkání a nepohodlí ho bohatě odmění radost, jakou mu připraví jeho služba lásky, která přemáhá smutek, bolest a hřích a vrací pravou radost do srdcí smířených s Bohem. Připoj se k těm, kteří přijímají Boží posly a starají se o ně výměnou za jejich dar pokoje⁽²⁾.

Varovně znějí Ježíšova slova na adresu těch, kteří nepřijmou jeho posly a nechtějí dbát na Pánova slova: *V den soudu bude lehčeji zemi sodomské a gomorské než takovému městu*.⁽³⁾ Jejich nejtěžším proviněním není odepření poslušnosti a úcty, ale odmítnutí milosti, lásky, s jakou je chtěl zahrnout *všemi možnými duchovními dary*. Neplatí tato výstraha i nám? Prach, který máš v takovém případě setrást ze svých opánků, je sebevědomé smýšlení, pyšné postoje a zvrácené ideologie těchto nevěřících. Nesmíš se jim přizpůsobovat, abys zůstal před svým Pánem *svatý a neposkvrněný v lásce*. Jak bláhový je lid, který *nechce slyšet, co mluví Pán a Bůh, ačkoliv mluví o pokoji a jeho spása je blízko těm, kteří se ho bojí*.

Kéž by se usídlila jeho velebnost v naší zemi!⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 9,1; ⁽²⁾ srov. Mt 10,13;

⁽³⁾ Mt 10,15; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 85

Liturgická čtení

1. čtení – Am 7,12-15

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nebyl jsem prorok ani prorocký učedník, byl jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: „Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!““

2. čtení – Ef 1,3-14

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdaril milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. V něm máme vykoupění skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a rozumností: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou připadne dědictví. Tak se dovrší naše vykoupění, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

Evangelium – Mk 6,7-13

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si cestou nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijдете někde do domu, zůstaňte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

Číst, číst, číst ...

Nestálé a vratké je srdce člověka, schopné přilnout k nejvyšším ideálům i nejnižším podlostem. Tak pozor, kradou naši mládež! Tahá ji za srdce internet, televize, časopisy, módní názory vrstevníků, a to s takovou vehemencí, že těžko odolají i mladí lidé, kteří pravidelně chodí do kostela. Srdce a mysl člověka, jeho nitro musí být pečlivě vyživováno! Nenahraditelnou úlohu v tom mají dobré katolické knihy a časopisy. Vyžívám všechny katolické rodiče a vychovatele: Neotálejte a opatřete pro svou mládež dobré knihy. Nezapomínejte ani na sebe. Jeden farář si mi postěžoval: „Ti katolíci jsou hrozní. Oni nečtou!“ Povzbuzujme se navzájem a čtěme. Důležitost duchovní četby potvrzují četné zkušenosti světců. Např. sv. Terezie z Avily se k velikému vzepětí ducha k Pánu inspirovala četbou mystických autorů. Milí přátelé, je dost zdrojů dobrých knih. Např. Matice cyrilometodějská stále nabízí dost vhodných titulů pro všechny typy čtenářů. Distribuce jistě ochotně poskytnou seznam i radu. Moji mladí přátelé např. s oblibou čtou knihy Josefa Janšty. Čtenář hloubající nad krizí společnosti jistě sáhne po brožurce „Atanáš a dnešní Církev“. A všichni mariánští ctitelé si opatří knihy sv. Grigniona z Montfortu, zejména pojednání „O pravé mariánské úctě“, a také četbu završí zasvěcením sebe Panně Marii, jejímu Neposkvrněnému Srdci. K tomu povzbuzujte i mládež. Nečekejte na iniciativy přetížených kněží. Začněte sami. Tak se ubráníme, tak poklad víry neztratíme, ale ještě navíc rozvineme! Milí přátelé, Světlo také šířte, Světlu nabídněte i svou pomoc, svůj čas, svou odbornost, své mariánské charisma. Pán nás neobdarovává zbytečně. Kéž čas letošních prázdnin je časem, abychom zajeli na hlubinu svého vztahu k Bohu, a to i za pomoci dobré katolické knihy a časopisů.

P. Antonín M. Filip

Svatý Marek

Byl pomocníkem svatých Petra a Pavla. Napsal evangelium podle kázání sv. Petra, „aniž by z toho, co slyšel, něco vynechal nebo něco falešného přidal“. Podle tradice založil církev v Egyptě.

V křesťanské ikonografii je sv. Marek představován se lvem. Někdy dokonce stačí představit okřídleného lva, který drží knihu evangelia, a každý ví, koho se to týká: svatého Marka. Ve svém životě potkal Ježíše jen jednou a při té příležitosti se osvědčil jako lev. I když byl ještě docela mladý, a snad právě proto, byl jediným, kdo se nezalekl nebezpečí, když vojáci v noci přišli do Getseman, aby zajali Ježíše. *Tedy ho všichni opustili a utekli. Jeden jinoch šel za ním, měl pouze lněné plátno přehozené přes tělo. I toho se chtěli zmocnit, ale on jim nechal plátno v ruce a utkl nahý* (Mk 14,50–52). To je současně podpis svatého Marka pod jeho evangelium. Jak se zdá, vzpomněl si teprve později na tento okamžik, kdy oděn v lněném plátně poprvé potkal Ježíše a pak ho následoval, i když nevěděl přesně, o koho jde.

Jan, který je obvykle nazýván římským jménem Marek, měl stejné jméno jako Miláček Páně. Ale Jan Marek nepatřil ke Dvanácti. Později uslyšel Petrovo kázání a následoval ho jako syn. Bylo to pro něho, jako by slyšel a následoval samotného Pá-

na. Mohlo by se o něm říct: slyšel Pána a šel za ním.

Skutky apoštolů vyprávějí, že Petr v Jeruzalémě přicházel do Markova domu, kde se shromažďovala prvotní církev. Petr tam byl jako doma, takže mladá dívka jménem Rhode ho hned poznala po hlase, když zaklepal na dveře domu Marie, matky Jana, zvaného Marek (Sk 12,12). Král Herodes Agrippa Petra uvěznil a chtěl ho pravděpodobně také popravit jako Jakuba Staršího. Ale apoštol po zázračném osvobození andělem opustil vězení. Radost služby byla tak veliká, že ani neotevřela dveře, nýbrž běžela dovnitř a oznámila: „Petr je přede dveřmi“ (Sk 12,14). Když Petra vpustili dovnitř, měl trochu času, aby vyprávěl, jak ho Pán vysvobodil z vězení. Proč jinak by ho byl Pán osvobodil? Pak odešel na jiné místo, protože Herodes po něm již opět slídlil.

Stojíme na počátku 40. let. Jakub a Petr již za rozličných okolností opustili Jeruzalém, zatímco Pavel a Barnabáš se vrátili do Antiochie, aby působili mezi pohany. Chtěli tehdy jeruzalémské obci, která stráda-

Začátek evangelia sv. Marka, koptický evangeliář z r. 1205, Vatikánská knihovna

Petr diktuje evangelium sv. Markovi, Sýrie, 7. století, muzeum Londýn

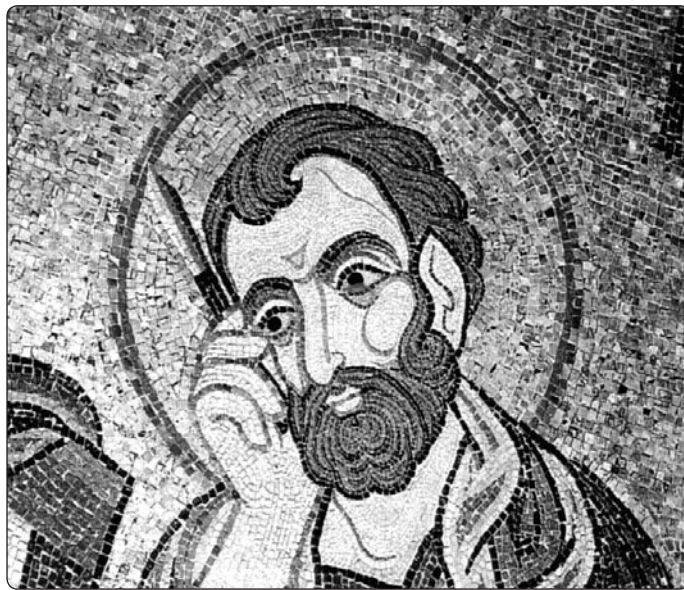
la v těžké nouzi hladem, přinést sbírku. Byli za to bohatě odměněni. Vrátili se opět do Antiochie a vzali s sebou Jana, zvaného Marek, Barnabášova příbuzného. Snad se jim ve velké horlivosti sám nabídl jako tehdy v Getsemanské zahradě. Pravděpodobně však Pavel a Barnabáš tušili, jak jim bude užitečný. K čemu? To uvidíme. Každopádně začal Marek své působení jako „pomocník“. Lagrange ve svém komentáři k evangelium sv. Marka napsal: „Skutečností je, že byl jedním z oněch obdivuhodných mužů, kteří zazářili z druhé řady, kteří se zrekli svých vlastních ambiciózních představ a ustoupili výraznějším osobnostem. Zajistili si současně zásluhu za skromnost a za plodné, i když ne samostatné působení.“ Autor v úvodu přiznává s ironickým úsměvem svůj záměr upřednostnit tohoto evangelistu, aby se mu tak dostalo ospravedlnění. „Zatím byl Marek trochu zanedbáván a dlužíme mu zadostiučinění (...) A nestalo se pak často, že jsme pocítili v takových případech takřka instinktivní sympatie?“

CESTA S APOŠTOLY

Když se Pavel a Barnabáš plavili ze Seleukie na Kypr, byl s nimi i Marek. Kypr byl první

zastávkou na této jejich misijní cestě. Protože v době prvního pronásledování uteklo mnoho křesťanů na tento ostrov, byla půda pro semeno Božího slova již připravena. Kromě toho Barnabáš přišel z Kypru a patřil stejně jako jeho bratranec k levitskému rodu (což byl zároveň kněžský rod). I když se na první evangelizaci nepodílel, byl všeobecně známý a těšil se u mnoha Židů vysoké úctě.

Pavel a Barnabáš sledovali při svém hlásání nejdříve běžný postup. V Salamině vystoupili a kázali Boží slovo v židovských synagogách. Jako pomocníka měli s sebou Jana (Marka) (Sk 13,5). Byla to tak říkajíc jednoduchá cesta, která byla přiměřená i pro učedníka, jakým byl Marek. Mohl se tedy svěřit ohleduplnému vedení svého bratrance a učit se u něho. Ale když měl ve hře své ruce také Pavel, bylo všechno nevypočitatelné. Pavel totiž sledoval svou vlastní logiku, uplatňoval své představy o apoštolátu. Jeho iniciativa se nespokojila pouze s tím, aby i zde na Kypru hlásal novou zvěst v synagogách jako dosud. Místo toho vzbudil zájem o Ježíše Krista u nejvyšší pohanské instance, totiž u římského prokonzula Sergeje Pavla. Když pak podnikli další krok, aby pronikli do srdce pohanského světa (tím byla tehdy Anatolie), Marek je opustil. *Pavlova družina odpula loď z Pafu a přišla do Perge v Pamfýlii. Ale Jan (Marek) se od nich odloučil a vrátil se do Jeruzaléma* (Sk 13,13). Byla to tedy spíše nevýraznost, která při jeho první misionářské akci vystupuje do popředí. Marek zpočátku nijak nevynikal, ale dobrá věc potřebuje čas. Skutečností je, že Marek nebyl povolán k tomu, aby pracoval samostatně, jak si Pavel předsevzal: *Pokládám si za čest, že nehlásám evangelium tam, kde jméno Kristovo je už známo. Nechci stavět na cizích základech* (Řím 15,20). Marek

Evangelista sv. Marek, detail mozaiky, dóm sv. Marka, Benátky

byl pomocník: mohl psát řecky, i když ne tak brilantně jako Lukáš. Ale byl věrný.

Proto se nemůžeme pohoršovat nad tím, co nám Skutky apoštolů bez ostychu sdělují. Pavel a Barnabáš se vrátili z dlouhé a obtížné misijní cesty z Antiochie. Nacházíme se na konci čtyřicátých let: *Po nějakém čase řekl Pavel Barnabášovi: „Měli bychom se zase vrátit a podívat se, jak se vede bratřím po všech těch městech, kde jsme hlásali slovo Páně.“ Barnabáš však chtěl přibrat ještě Jana,*

kterému říkali Marek. Ale Pavel trval na tom, aby ho s sebou nebral, protože je v Pamfýlii opustil a nepřikročil s nimi k dílu. Vzniklo z toho rozladění, takže se od sebe odloučili. Barnabáš vzal s sebou Marka a odjeli na Kypr. Pavel si však zvolil Silu. Bratři ho odporučili milosti Boží a on odcestoval (Sk 15,36–40). Diskuze musela být velice živá. A nebylo to poprvé. Jen krátce předtím došlo mezi apoštoly v Antiochii a v Jeruzalémě k ostré výměně názorů. Důvodem bylo povolání někoho dalšího. Tentokrát to

byl právě Marek, který byl předmětem sporu. Musel mít vyrovnaný charakter a čisté svědomí. Mluví pro to skutečnost, že se jednoho dne opět ocitl po boku sv. Pavla.

MAREK V ALEXANDRII

Ale pak celé desetiletí není po Markovi ani stopy. Tradice však vždy znala dvě věci: Za prvé, že Marek byl pomocníkem sv. Petra, a za druhé jde o evangelizaci Egypta, která se svým způsobem týká sv. Marka. Obojí spolu souvisí, jak hned uvidíme. Neboť biskupské sídlo v Alexandrii děkuje za své postavení svému spojení s Petrem (prostřednictvím sv. Marka) a nikoliv v první řadě strategickým nebo politickým motivům: Alexandrie byla druhá v hierarchii patriarchů po Římu. Nový výklad jednoho verše z prvního Petrova listu, jak se zdá, tuto tradici potvrzuje. Ve svých pozdravech a přáních požehnání na konci listu, adresovaných *vyvoleným a žijícím v rozptýlení jako cizinci v Pontu, Galacii, Kappadokii, Asii a Bithýnii* (1 Petr 1,1), píše Petr: *Spoluvyvolená církevní obec babylónská vás pozdravuje, rovněž Marek, můj duchovní syn* (tam. 5,13). Dodnes se myslelo, že „Babylón“ je narážka na Řím. Ale Giorgio Fedalto připomněl, že existuje historické místo v blízkosti Káhiry, egyptský Babylón, který byl v Egyptě druhým biskupstvím po Alexandrii. Obě tato biskupská sídla mohla mít spojitost se sv. Markem.

Na druhé straně byl Marek zřejmě nejen v Egyptě. Některé důvody hovoří pro to, že pozdravy, které spolu s Petrem poslal obcím na severozápad od Anatolie, patřily právě obcím, které s ním byly svázány. Protože Marek se objevuje i v pozdravech, které Pavel počátkem šedesátých let poslal ve svém listě křesťanům do Koloseje, asijské obce, která krátce předtím přijala Marka.

Pozdravuje vás Aristarchos, který je tady se mnou ve vězení, a Barnabášův bratranec Marek. Po něm jsem vám už poslal vzkaz; přijde-li k vám, přijměte ho s láskou. Dále vás pozdravuje Ježíš zvaný Justus. Z bývalých židů jsou to jen oni, kdo spolu se mnou pracují pro Boží království, a tak se mi stali útěchou (Kol 4,10-11). A právě z Asie žádal o Marka několik let později v době svého druhého a bolestiplného zajetí jako pomocníka. Napsal Timoteovi, který se pravděpodobně nacházel v Efezu: *Chvátej, abys ke mně brzy přijel, protože Démas mě opustil - zamiloval si tento svět - a odešel do Soluně. Krescens odcestoval do Galacie a Titus do Dalmácie, jediný Lukáš je tu se mnou. Vezmi s sebou také Marka, velmi dobře by mi mohl posloužit* (2 Tim 4,9-11). Nakonec byl tedy cenným pomocníkem i pro Pavla.

Marek byl tedy pravděpodobně nejen v Egyptě, nýbrž také v Asii. Ke své radosti se stal také apoštolem, ačkoliv jen pomáhal. Tak mohl také věrně předat to, co v něm Ježíš, Boží Syn, v jeho pozemském životě působil.

Mučednictví a Markův příchod do Benátek

Z Asie ostatně pochází nejstarší svědectví o sepsání Markova evangelia. To je od Papija, který byl počátkem druhého století biskupem v Hierapoli, která je nedaleko Koloseje. Ale jeho svědectví se odvolává na ještě starší svědky: „Marek, Petrův tlumočník, psal sice přesně a pečlivě, nikoliv však ve správné časové posloupnosti, na co si vzpomněl z toho, co Ježíš řekl a učinil. Protože on Pána ani neslyšel, ani ho nenásledoval, nýbrž byl to Petr, jak jsem řekl. Petr učil o jednotlivých okolnostech a neuváděl do souvislosti Pánova jednotlivá slova a činy. Marek se tedy nemýlil, když to všechno tak zapsal (nic víc a nic méně), jak si to pamatoval. Ne-

Marek světlí Aniana na biskupa, tabulka ze slonové kosti z 8. stol., Palestina

boť on měl jen jednu starost: nezanedbat nic z toho, co slyšel, a nic falešného nepřidat.“ Papias se nemýlil. 678 veršů Markova evangelia vytváří evangelium, které předává to podstatné, i když je plné detailů. 25x se objevuje Petrovo jméno. Toto evangelium se šíří zpočátku v okruhu církevních obcí, které Marka osobně velmi dobře znaly. Proto se nelze divit, že nejstarší tradice nikdy nezpochybovala Markova autorství. „Marek nám předal vzpomínky očitého svědka, vyprávění apoštola Petra, tak

Mučednictví sv. Marka, mozaika z 12. stol., bazilika sv. Marka, Benátky

jak je přijal z jeho úst, s bezprostředností a původní svěžestí, jak se často stává u rybářů, kteří jsou zvyklí slídit po sebe-menších náznacích přítomnosti ryb, a také u lovců, kteří jsou vycvičení k pečlivému pozorování na místě léček... Ze svého životního povolání si zachoval jeden zvláštní postoj: pozorovat plastické podrobnosti každé scény,“ píše s jemnou intuicí exegeta Spadaforos.

Ale kdy a kde sepsal Marek své evangelium? Sepsal je tak, že rozvinul své poznámky, jak se to jeví potvrzeno od Papija. A stalo se tak v Římě, jak výslovně uvádějí jiné prameny. Ale snad je nezvěřejnil okamžitě.

Při sepsování myslel na to, jak nejvíce a nejpřesvědčivěji zapůsobí na zástupce střední vrstvy, která tehdy nejvíce ztělesňovala praktický charakter Římanů, oněch císařských vojáků a propuštěnců, na jejichž žádost Marek sepsal, co slyšel od Petra. Tak dal Marek promlouvat činům, zvláště zázrakům, takže první část jeho vyprávění je zcela zaplněna zázraky. *To je počátek evangelia Ježíše Krista, Božího Syna* (Mk 1,1), oně užitečné zvěsti, mohli bychom říct, když se vžijeme do postavení oněch vojáků a propuštěnců.

I když Marek opustil Egypt, aby odešel do Asie a do Říma,

musel se přece jen do Egypta vrátit. Podle tradice zemřel jako mučedník a byl pohřben v jedné vesnici v blízkosti Alexandrie. Ta obec se jmenuje Bucoli, tedy buvolí místo. Jako zvíře, které je určeno na porážku, byl Marek s provazem na krku za urážek veden na popravu: „Obětujeme buvola na místě buvolů.“ Kaž-

Sv. Marek hlásá evangelium, tabulka ze slonové kosti z 8. stol., Palestina

dopádně jeho hrob se tam musel nacházet. Jak by jinak mohl Petr, za Diokleciánova pronásledování biskup v Alexandrii, jak udávají akta o jeho mučení, pocházející snad ze stejné doby, „objímat hrob svatého Marka a rozmlouvat s ním jako s živým, když byl přiveden na místo jeho mučednictví?“

Markova poslední cesta směřovala do Benátek, a to v době, která byla pro něho ještě slavnější, totiž na počátku devátého století. Krásná ikonografie, kterou středověk ověnil jeho relikvie, a mozaiky, které můžeme obdivovat v dómu svatého Marka v Benátkách, nám ho představují jako spícího: leží na lodi na polštáři a spí, tak jak to vyprávěl o svém Pánu. A jako jeho Pán i on se v pravý čas probudí, aby nedal lodi utonout.

*Z 30giorni 4/1995
přeložil -lš-*

„V tvém těle vzplanula láska“

Rozjímání Dona Jakuba Tartardiniho

v chrámu sv. Leopolda Mandiče v Padově 18. prosince 2002

Dnes musím z povinnosti promlouvat. Nezbyvá mi nic jiného než vyslovit jednoduchou modlitbu: *Přijď, přijď, Ježíši!* Nemůžeme Pánu nic říct, leda v modlitbě. To je ta nejkrásnější věc, ve které nás Pán nechává žít. Dítě nedemonstruje, že jeho maminka je zde. Když říká maminko, poznává její přítomnost, když prosí, aby je měla ráda. Přítomnost se nedemonstruje. Když ji uznáváme, prosíme o ni. Není to náhoda, že křesťanské *Credo* je modlitba. Co jiného může člověk v podstatě říct Pánu, než „Přijď, ano přijď.“

Musel jsem v těchto dnech obzvláště přemýšlet o této věci, jak často říkáme: „Buď vůle tvá!“ Jako by to byla od nás odpověď! A přitom člověk nemůže říct „Buď vůle tvá“ jinak než jako modlitbu. I když říkáme tato slova, není to od nás odpověď, ale je to prosba. Především v těch okamžicích, ve kterých se nám to zdá nemožné, aby z našeho srdce taková prosba stoupala. „Buď vůle tvá“ je prosba, která se odehrává v nás.

Chtěl bych udělat poznámku na okraj, která byla pro mě objevem a napadala mě v poslední době i při mši svaté. Musel jsem myslet na svého starého faráře, kvůli kterému jsem šel po tercii do semináře (moji rodiče nechtěli, abych tam šel hned po páté třídě základní školy). Kněz, kvůli kterému jsem šel do semináře, byl skutečně velmi dobrý kněz, prostý a korektní. Já jsem si myslel, že všechna jeho slova jsou moralistická. V podstatě mluvil jen v příkazech. O tom, co má být. A přece jeho slova byla katolická. A já jsem si nejdříve myslel, že všechna jeho slova jsou gnostická. Gnóze nebo gnosticismus je velká hereze, kterou Jan, Miláček Páně, definuje: „Antikrist popírá, že Boží Syn, Ježíš, přišel v těle.“ Všech-

na slova mého starého faráře ukazují na Ježíšovo lidství. A také na svátosti. Všechny. Zatímco naopak dnes všechno, co se říká, poukazuje na ideje. Na křesťanské ideje, protože ta slova se vztahují na křesťanské obsahy. Ale jsou to ideje, jsou to křesťanská slova, ve kterých není obsažen Ježíš.

Ježíšovo lidství. Člověk, stvořený Bohem, zhřešil. A mnoho staletí se čekalo na Mesiáše. A pak, před dvěma tisíci lety, přišel. Ježíšovo vtělení je něco reálného, to, že začal v Nazaretě existovat, když byl počat. Matka Boží řekla: „Zde jsem,“ a věčný Boží Syn se stal tělem. V tom okamžiku se stal člověkem. Předtím byl jen Bohem. Ježíšovo lidství znamená, že devět měsíců ho nosila ve svém lůně matka. Ježíš by nebyl správným člověkem, kdyby nebyl podroben času a prostoru. Devět měsíců byl v malém Mariině lůně. A v těch devíti měsících pozorovala Maria, jak její břicho stále narůstá. *Alvus tumescit virginis*. Byl podroben času. A pak přišel zázračný porod, plný úžasem, v Betlémě: *Talis decet partus*

Deum. A pak byl dítětem a odpovídal již ve dvanácti na otázky učenců. Po třiceti letech tiché práce v Nazaretě následovaly divy, učedníci, pak smrt. A smrt byla skutečná. A zmrtvýchvstání nebylo totožné se smrtí, nýbrž se stalo až ráno třetího dne po smrti. O velikonočním ránu. Zvrácená gnóze naopak říká, že žádná taková reálná rozlišení již neexistují! Smrt je život, bolest je blaženost, hřích je milost. Ne! Hřích je hřích! A smrtelný hřích je smrt duše; když někdo zemře se smrtelným hříchem, pak jde do pekla. Vše je přenecháno Božimu milosrdenství, které je a zůstane tajemstvím. A tak to říká Církev svatá ve vztahu k člověku, plná naděje, tedy v modlitbě, že kdo umře v Boží milosti, přijde do nebe, kdo ale umře ve smrtelném hříchu, upadne do druhé smrti, která nemá žádný konec, do věčné smrti.

Ale dnes jako by to všechno už nebylo. Slova už nepoukazují na tyto jednoduché věci, nepoukazují již na Ježíšovo lidství. Na otázku, jaký je rozdíl mezi křesťanským a nekřesťanským dítětem, Péguy řekl:

Caravaggio: Klanění pastýřů

„Křesťanské dítě je dítě, kterému bylo tisíckrát představeno před oči Ježíšovo dětství.“ Ježíšův příběh byl postaven před oči. Žádné ideje, nýbrž Ježíšův příběh. A proto nemusíme vytvářet žádné umělé otázky. Otázky klade život. A odpověď na otázky, které klade život, nejsou žádná křesťanská prohlášení, nýbrž je to Ježíšovo lidství. Odpovědí na bolest je *Ukřižovaný*. Na Velký pátek zemřel na kříži. A tu noc předtím, onu noc na Zelený čtvrtek (*noctem cruentam crimine – noc krvavou zločinem*), tu noc tak velice trpěl, že se v zahradě Getsemanské potil krví. Pak následoval proces, bičování, korunování trním. Jeho lidství! Nikoliv křesťanské odpovědi, které my vymyslíme. Toto lidství, dívat se na toto jeho lidství, to je odpověď na bolest. A tak zůstává tajemství nedotčeno, ale v srdci, když se ho Pán dotkne, je čekání naplněno a srdce dostává odpověď.

Krátce a dobře: před padesáti lety ještě poukazovala slova, která člověk slyšel v kostele, i ta moralizující, na Ježíšovo lidství. Poukazovala na příběh, poukazovala na onoho člověka, kterého matka počala ve svém lůně, jmenovala se Maria, a po devět měsíců ho nosila pod srdcem, kterého porodila, kojila (jak jsme předtím slyšeli *Lactans sacro ubere*) jako každé jiné dítě, pak se začalo usmívat, darovalo své matce a svému otci úsměv. Toto dítě, když se stalo dospělým, shromáždilo kolem sebe malý zástup přívrženců. Tento člověk je všechno, co nám Tajemství chtělo zjevit a sdělit. Tento člověk je Bůh. „Z jeho plnosti jsme všichni obdrželi, a to milost za milostí.“ Tak to napsal Jan, jeho milovaný učeník. A Pavel: „V něm přebývá tělesně plnost božství.“ Všechno, co nám Bůh chtěl ukázat a darovat, je v jeho lidství.

„*Tabernaculum eius caro eius*,“ píše Augustin. Božím příbytkem je jeho Tělo. Jeho lidství: to, jak se díval, jak se ptal,

jak se divil, jak plakal, jak se unavil. Tak jako tehdy ono odpoledne, když seděl u Jakubovy studnice a přišla žena, která jistě nebyla ve vsi vzorem morálky, aby nabrala vodu. Všechno, co je Bůh, co je věčné a nekočné tajemství, známe skrze jeho lidství, skrze ně můžeme dospět k jeho poznání. Když se díváme na jeho lidství. Tak také souhlasí, když Ježíš večer na Zelený čtvrtek na Filipovu otázku (Filip je sympatický apoštol, protože klade mnoho otázek. Jako všichni apoštolové, z nichž každý je sympatičtější než ti ostatní): „Ukaž nám Otce, a to nám stačí,“ odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsi se mnou, a neznáš mne? Kdo viděl mne, viděl Otce.“ Kdo viděl mne. Nikoliv v mystickém vidění. Kdo viděl svými očima, kdo viděl tělesněma očima tohoto člověka, ten se díval na Otce.

Krátce a dobře – minulý týden mi bylo, jako bych poprvé prohlédl... A přišla mi na mysl tato slova sv. Jeronýma: „*Ingenituit totus orbis, et arianum esse miratus est.*“ Celý svět je šokován poznáním, že už není křesťanský. Poznal o sobě, že už není křesťanský, i se všemi svými křesťanskými slovy. Že není křesťanský, i se všemi svými křesťanskými idejemi. Když už tu není žádný bezprostřední vztah, když slova nepoukazují bezprostředně na jeho lidství, pak už tu není křesťanství. Ne, není zde už ten obdivuhodný příběh. Když už není ani stvoření, ani milost, pak to souhlasí, že stvoření a milost se mohou zaměnit, je možno jít až tak daleko, že se v hříchu hledá spása. Všechno je zmatené, není tu žádný bezprostřední poukaz na jeho lidství a na jeho příběh.

Chtěl bych tu poukázat jen na tři věci, na vánoční hymny, které jsme dnes večer slyšeli:

1. To první, to, proti čemu gnóze, ta velká gnostická hereze, především bojuje, je, že tvor je dobrý a že byl zraněn prvotním hříchem. *Quod Eva tristis abstu-*

lit. Říká se tu, že Eva byla smutná. Jak krásná byla prvotní společnost, jak krásný byl pozemský ráj! Bylo zde ustavičné překvapení. Ona byla smutná, když zhřešila a dala nám upadnout do tohoto stavu, který už nebyl krásný. To, co zůstalo, je srdce plné očekávání, ale stav už není krásný. A místo překvapení přicházejí starosti. To je nejkrásnější z toho, co Peggy říká. Co způsobil prvotní hřích? Způsobil všem starost. Místo překvapení způsobil všem námahu a starost.

Ale k prvotnímu hříchu bych vám chtěl přečíst jednu strofu z básně Alexandra Manzoniho o Vánocích, která popisuje stav člověka, který se narodil zraněný prvotním hříchem: „Ten, který se narodil k nenávisti...“ Po hříchu Adama a Evy se rodíme k nenávisti. „Vy jste zlí,“ říká Ježíš. „Kdo z těch, kteří se narodili k nenávisti, kdo z nich mohl říci nedostupnému Svatému: Odpusť?“ Kdo by mohl říci „odpusť“ nedostupnému Svatému, který nemá žádnou tvář? Neboť před Ježíšovým vtělením nemělo Tajemství tvář, na kterou bychom mohli pohledět, tak jak se na ni dívali Maria a Josef, oba tyto mladí lidé, kteří se jako první dívali na Boha, když ho Maria porodila.

„Kdo z těch, kteří se zrodili k nenávisti, kdo z nich byl ten, který nedostupnému Svatému...“ Nedostupnému, k němuž nikdo nemohl proniknout. Kdo? V jedné písni se zpívá: Ty jsi otev-

vřená brána k nebi, ty Matko Boží, ty, jeho Matko, ty jsi otevřená, *pervia – snadno průchodná* – brána k Bohu. „Kdo z těch, kteří se zrodili k nenávisti, kdo z těch mohl říci nedostupnému Svatému: Odpusť? Uzavřít novou věčnou smlouvu?“ Kdo mohl obnovit tuto smlouvu, aby Tajemství, Pán, Stvořitel již nerozléval úzkost? Po hříchu měl totiž člověk z Boha strach: „Bál jsem se, a tak jsem se schoval.“ Kdo mu mohl opět vrátit to přátelství, které působí, že přiblížit se k Bohu již nevyvolává strach, nýbrž nevýslovné společenství a ustavičné překvapení? „Uzavřít novou smlouvu? Vytrhnout vítěznému pecku jeho kořist?“ Pecku, které triumfovalo, vytrhnout kořist!

To je stav člověka. Tak se člověk rodí a nemůže sám říci „odpusť“. Tak se člověk rodí. Ale právě proto, že se tak rodí, křesťané nikoho neodsuzují. Proto když jeden muž na cestě z Jeruzaléma do Jericha padl do rukou lotrů a oni ho nechali polomrtvého ležet u cesty, milosrdný Samaritán, a to je Ježíš, který šel kolem, ho neodsoudil. Neřekl mu: „Podívej se na sebe, jak vypadáš.“ Ne, on s ním měl soucit. Ti, kdo neuznávají prvotní hřích, navzájem se odsuzují, jeden druhého utlačují. Pak tu není onen soucit, který i pohan, jakým je Cicero, označil za lidskou ctnost. Rodíme se zraněni, špatně se rodíme. *Dlouhou dobu* nikdo není schopen *sám* zachovat

příkázání, která jsou vepsána do srdce. Nikdy. Jsme ubozí hříšníci. Milosrdný Samaritán nikoho neobviňuje, nikomu nespílá, vzal zraněného do náruče, obmyl ho a ovázal jeho rány.

2. Ale něco se stalo. Ten muž nemohl říci „odpusť“, ten muž se nemohl obrátit, jako kámen, který spadl z hory do údolí se nemůže sám obrátit, dokud nepřijde přátelská moc, jiná, než je v tom kameni, aby ho opět pozvedla. To říká Manzoni ve své básni. A Dante: „V tvém těle vzplanula ona láska!“ Před dvěma tisíci lety! Nikoliv mimo čas, nýbrž právě v okamžiku času, v Nazaretě, na samé hranici území vyvoleného národa, v Galileji pohanů. V onom okamžiku času „v tvém těle“, v těle této mladé ženy jménem Maria „vzplanula ona Láska“. V těle mladé dívky vzplanula Láska, možnost žádat o odpuštění, možnost říci „odpusť“.

„V tvém těle vzplanula ona Láska, jejímž žářem...“ Nikoliv slovy, jak my říkáme, nikoliv skrze odpovědi, které si vymýšlíme. „Jejímž žářem nám v tomto věčném míru mohl vykvést tento Květ.“ Jejímž žářem rozkvetl znovu život, byla mu zasažena smrtelná rána, a on mohl znovu vykvést. Jejímž žářem, žářem této lidské přítomnosti v Mariině těle, ve styku s tímto Člověkem, ve viditelném styku po devět měsíců, Jeho obdivuhodným zrozením, zrozením bez bolesti. Zatímco porod každé ženy v důsledku prvotní viny je spojen s bolestmi, byl porod této mladé dívky porodem v úžasu. Jak je krásné to, co míní Církev *panenským porodem* Mariiným. Porodem, který naplňuje úžasem. Porodila toho, kterého spatřila nejdříve ona sama, pak Josef a pak pastýři.

„V tvém těle vzplála ona láska, skrze jejíž žár v tomto věčném míru...“ v ráji. V ráji stále vykvétá život. „Mohl nám zde vykvést tento Květ.“

Chtěl bych vám přečíst, jak krásným a prostým způsobem

říká tuto věc již Pius X. ve svém katechismu: „Jak se Boží Syn stal člověkem? Boží Syn se stal člověkem, když přijal tělo a duši, jako je naše, v čistém lůně Panny Marie působením Ducha Svatého.“ Bůh přijal tělo a duši, jaké máme také my. Tělo pocházelo zcela z této mladé dívky, zcela z její krve, z jejího masa. A pak: „A tento Boží Syn, který se stal člověkem (protože to se stalo: *Slovo se stalo tělem*. Věčné slovo se stalo tělem před dvěma tisíci lety v Nazaretě!), přestal proto být Bohem? Syn Boží, který se stal člověkem, nepřestal být Bohem, nýbrž začal být člověkem a stále zůstal Bohem.“ A nakonec: „Byl Ježíš Kristus stále zde? Ježíš Kristus jako Bůh byl stále zde od okamžiku svého vtělení.“ Začal existovat jako člověk, když Maria řekla Ano.

3. Co se stane, když lidské srdce zasáhne to teplo lásky, které vzplanulo v těle mladé dívky? „V tvém těle vzplanula ona láska.“ Láska! Možnost dosáhnout odpuštění. Až do této chvíle mohl člověk jen letmo zachytit stín, odraz tohoto očekávání lásky. Starý zákon je ve stínu, v odrazu k této skutečnosti. Když tato skutečnost nastává, je tento stín uctivě odsunut stranou. Když je tu přítomen ten, koho milujeme, díváme se na něho a nikoliv na fotografii. Tak je tomu se vztahem mezi Ježíšovou skutečnou přítomností a Starým zákonem. Lidská přítomnost je nepředvídané, neočekávané vyplnění očekávání. „Všechno bylo učiněno s pohledem na něho.“

Co způsobí tento žár, když zasáhne lidské srdce? Probudí v srdci naději. Když tento žár zasáhne lidské srdce, uvede je do úžasu. Druhá ctnost, naděje, ví, co je to úžas. Když tento žár zasáhne lidské srdce, zažije člověk úžas, který už není naplněn starostí. Obtíženo třeba tisíci věcmi srdce žasne. A srdce se obrací, je opět jako srdce dítěte. Když tento žár zasáhne srdce, vyvolá dojetí, úžas a naději. Tato naděje není pouhé vědomí, že

potom něco přijde. Tato naděje je počátek rozkvětu, ráje na této zemi. Klíčení je počátek, to není ještě hotový květ. Prvý pupenec je teprve počátek. Když žár zasáhne srdce, začne srdce klíčit. Tomu se říká naděje.

Čtème Danteho: „Zde (zde v ráji, modlí se svatý Bernard) jsi pro nás každodenním světlem bliženské lásky.“ V ráji je všechno jinak než na zemi. Protože v ráji je navždy zajištěna láska. Zde na zemi spočívá všechno na naději, na úžasu, skutečném, ale překérním úžasu, protože zůstává pravdou, že tato naděje může být ztracena. Boží milost můžeme ztratit. Dogma o víře také říká, že bez zvláštní pomocné milosti si milost nezachováme. Je to tedy překérní milost. Skutečná, skálopevná, ale překérní. Giussani takto popisuje svůj život: „Věci, které se staly, když se staly, vyvolaly úžas; tak velice to byl sám Bůh, který je způsobil, a z nich jeho jednáním vznikl příběh, který se stal před mýma očima mně samému.“ Tak Bůh tká látku cesty, která probíhá před mým zrakem a ve mně.

„Zde ty jsi každodenním světlem bliženské lásky,“ zde jsi zářícím sluncem, leskem bliženské lásky. Láska k bližním je, když se žádost srdce utiší, a to, co si srdce přálo, je darováno. „Zde dole mezi lidmi jsi stále živým pramenem naděje.“ Dole, na zemi, mezi smrtelnými lidmi, kteří jdou vstříc smrti (jak realis-

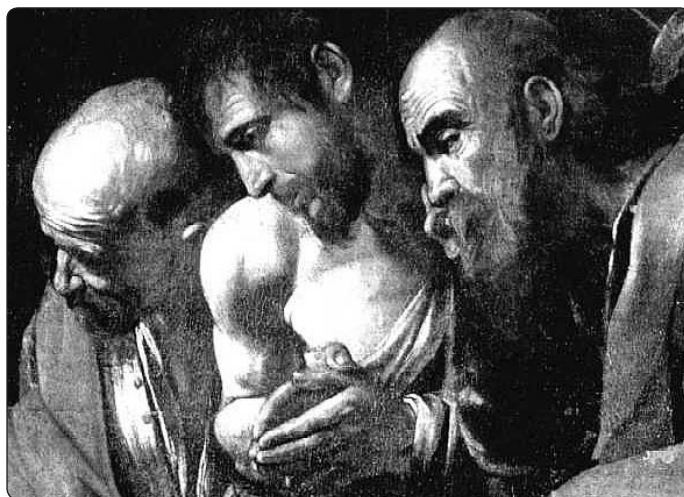
tické je křesťanství!), Ty, Maria, Matko Boží, jsi možností, aby se úžas stále obnovoval, aby se obnovila Boží milost („v tvém těle vzplanula ona Láska“), aby tento žár zasáhl naše srdce, takže život jde od začátku k začátku a zahrnuje každý okamžik. Svátost spočívá v tom, když tento žár zachvacuje téměř (téměř – na zemi to ještě není jako v ráji) každý okamžik. Pater Leopold Mandič byl takový. Tento žár, tento úžas uchvacoval jeho srdce téměř v každém okamžiku, tak byl drahý jeho srdci. Cesare Pavese říká: „Opravdový úžas nevzniká z nového, nýbrž ze vzpomínání.“ Takže srdce je tak drahé jako dům, ve kterém srdce přebývá.

„Zde jsi každodenním světlem bliženské lásky, zde dole mezi lidmi jsi stále živým pramenem naděje.“ A Dante končí a vyjadřuje se skrze modlitbu: „Co může dělat člověk, hříchem zraněný člověk, když tento žár lásky, která vzplanula v Mariině těle před dvěma tisíci lety, zasáhne jeho srdce?“ Člověk může říct: „Ty jsi tak velká, ó Paní, tak mocná, že ten, kdo hledá milost, a neprosí Tebe, touží bez křídel vzlétnout.“ Ženo, Ty jsi tak velká a tak mocná, že touha toho, kdo si přeje milost, a nepřichází k tobě, je jako létání bez křídel. A je zde ještě jiná, ještě krásnější sloka, protože je blízká skutečnosti, že prosba sama je plodem její milosti. „A Tvoje dobrota nejen že přichází na pomoc tomu,

kdo prosí, ne, kolikrát ona sama ráda vychází prosbě vstříc.“ A zde je tajemství. Bezedné tajemství zvláštní Boží lásky: Bůh nejen že odpovídá na prosby, nýbrž sám prosbám předchází. Jinak bychom ani nevěděli, jak máme prosit. Tvoje dobrota, Maria, stojí nejen u toho, kdo Tě prosí, „ona sama ráda vychází prosbě vstříc“. (Můžeme říct, že vždy, jinak bychom neprosili, nýbrž jen vyslovovali své požadavky nebo slova.) „Tvoje milost vždy předchází a stále nás provází.“ Předcházet, to znamená přicházet ještě dříve než prosba. Prosit, to vyžaduje alespoň v nejzazším horizontu být přitahován a dotčen oním žářem, který vzplanul v Mariině těle.

A tím přicházím k závěru. Především – na kolenou ve zpovědní místnosti patera Leopolda jsem slíbil, že skončím těmi slovy. To znamená, že podle mého mínění to není jen můj názor, nýbrž názor svaté Církve, a je to alternativa k hroznému herezi, o které jsem mluvil na začátku, když jsem mluvil o gnosticismu v Církvi. Jidáš byl jeden ze dvanácti, který ho zradil. Pronásledování světa a ďábla se děje stále skrze křesťany. Jidáš, jeden ze Dvanácti, ho zradil. On byl jeden ze Dvanácti! Jako Petr a Pavel, kteří museli dát život kvůli zášti některých křesťanů. A tak je tomu stále. I dnes je tomu tak. Alternativa k Antikristu, tomu, který neuznává Ježíše Krista, vtěleného Božího Syna, spočívá ve třech věcech:

První je zpověď. Zpověď je forma, kterou definoval Tridentický koncil. Pokorná víra, ke které před krátkou dobou vyzval papež všechny křesťany. Zpověď, která je **správným, úplným, pokorným, přesným a rozvážným vyznáním.** (To je pět znaků pro vyznání hříchů podle katechismu Pia X.) Správné a úplné vyznání všech jednotlivých smrtelných hříchů. Zpověď přináší s sebou tento realismus. Skrze něj je hřích hříchem. A gesto, nejjednodušší

gesto na světě, gesto hříšníka, který je možná větší hříšník než ty, gesto zpovědníka, to je gesto, které činí on, ale naplňuje je Ježíš Kristus: gesto Ježíše Krista ti odpouští. Svátost zpovědi, jak ji ustanovil Ježíš a jak má vypadat podle názoru Církve: rozsudek a milosrdenství. To je v souladu s tím, co bylo napsáno pod obrázkem v katechismu, když jsem byl ještě mladý: že špatně se zpovídat je svatokrádež. Byl to obrázek dítěte, kterému za zády vykukoval ďábel. Proti tomu tam byl obrázek anděla strážného u dítěte, které se usmívalo a dobře se zpovídalo. Zpovídat se tak, jak to žádá Církev. Svátost zpovědi je první způsob, ve kterém Maria vítězí nad všemi herezemi. Tak to říká jedna liturgická antifona, kterou Don Bosco převzal do svých modliteb k Matce Boží: „Ty, která jsi sama (ona sama, nikoliv my!) zničila všechny hereze světa!“

Druhý je svatý růženec. Chtěl bych vám přečíst několik řádků, které napsal o svatém růženci papež Luciani, když byl ještě patriarchou v Benátkách: „Já osobně, když se modlím k Bohu nebo k Matce Boží, cítím se raději jako dítě než jako dospělý.“

ly.“ To platí pro celý život. Být dospělý ve víře znamená být si vědom toho, čím jsme, totiž ničím. „Beze mne nemůžete činit nic.“ Papež Luciani pokračuje: „... abych se zcela poddal nežnosti, jakou chová dítě ke své matce a k svému otci. Být alespoň půl hodiny sám s Bohem tím, čím skutečně jsem, se vši svou ubohostí i se svými nejlepšími stránkami. Růženec, tato jednoduchá a prostá modlitba mi pomáhá být jako dítě. A za to se vůbec, ale vůbec nestydím.“ Růženec s modlitbami *Otče náš* a *Zdrávas Maria* (a závěrečnými střelnými modlitbami) je modlitba, ve které jsme tím, čím skutečně jsme, tedy ničím. V ní se z milosti stáváme dětmi, v ní se srdce tak stává dítětem, že vstupuje (vstupuje už při modlitbě růžence) do nebeského království. A srdce tak znovu rozkvétá.

A to třetí: střelné modlitby. Zpověď, růženec a střelné modlitby. Střelné modlitby, tedy krátké modlitby. Když jdeme kolem kostela: „Chválena a velebena buď bez ustání Nejsvětější svátost oltářní!“ Bez ustání, v každém okamžiku! A tu snad si vzpomeneme, že jsme už dlou-

ho neděkovali. Ale když vstoupíme do kostela a poklekáme, opakujeme: „Jemu buď chvála a dík!“ A dík tohoto okamžiku zahrnuje všechno, všechny hodiny, dny, týdny a měsíce, ve kterých jsme nevzdávali díky. Pak je ještě jiná střelná modlitba, jednoduchá a věrná, kterou nám Giussani tak klade na srdce: „Přiď, Duchu Svátý, přiď skrze Marii!“ Duch Svátý je ten, který v Marii těle dal „vzplanout lásce“. Který v Marii těle rozvinul lásku. Duch Svátý je nekonečný vztah mezi Otcem a Synem. Nekonečný, věčný přehojný vztah mezi Otcem, který plodí Syna, a Synem, který je zrozen z Otce. Je to z přemíry vztahu, z přemíry radosti a nikoliv z dialektiky, že Trojice tvoří svět a tvoří také mne. Veni Sancte Spiritus, veni per Mariam!

Chtěl bych skončit veršem jednoho hymnu, který nám Giussani před dvěma týdny kladl na srdce: „Jesu mi dulcissime“ – Můj nejsladší Ježíši. Jenom jeho přítomnost je sladkostí v srdci. Sladkost je slovo, které dvakrát opakujeme ve *Zdrávas Královno Matce Boží*: dulcedo, sladkostí, dulcis, přesladká Panno Maria. A tak jí svěřujeme to, čeho sami

nejme schopni, a často sami nechceme... „Jesu mi dulcissime, spes suspirantis animae.“

„Můj nejsladší Ježíši, naděje vzdychající duše“: naděje, překvapení, pohnutí duše, která touží a čeká („mé vzdychání ti není skryté“). Život, realita nám dává toužit. Věci nás nutí toužit. Duše, i když si to neuvědomuje, touží po té sladkosti, kterou Maria po devět měsíců nosila ve svém lůně a v Betlémě porodila. „Spes suspirantis animae, te quaerunt piae lacrimae“ – „Zbožné slzy tě hledají“. Slzy, protože bolest života vede k pláči. A slzy se proměňují v slzy vděčnosti. Jinak ani na chvíli nepláčeme, to jen obličej strne, stane se maskou. Slzy bolesti před tváří této Přítomnosti se stávají slzami vděčnosti, protože Jeho odpuštění, Jeho sladkost je největší. „Te quaerunt piae lacrimae et clamor mentis intimae.“ Volání našeho srdce touží po tobě, když bdíme i když spíme. Po Tobě, Ježíši, Synu Marie, Synu Boží, dychtí volání každého srdce. A nám bylo z milosti dáno, abychom již zde na zemi začali hledat a byli nalezeni.

Z 30giorni 4/2003
přeložil -lš-

Na Velehrad potřeť

Pěšky, protože jen když se člověk pohybuje přiměřeně malou rychlostí, je schopen vnímat krásu kraje a ocenit dílo Boží i dílo lidských rukou. Aby však nezůstal u nějakého detailu, potřebuje mít cíl. A tím je poutní místo, které je vždycky jako studna. Zdroj duchovní síly, kterou potřebujeme, abychom neochabovali na našem putování k nebi, vždyť každý z nás je poutníkem k věčnosti. Sami víte, že se stačí trochu napít, a únava je ta tam. Ke studánkám se musí chodit, aby se nezanesly a aby prameny nevyschly. Je zajímavé, jak se dnes v celé Evropě i u nás obnovují poutě. Jedním z jejich cílů musí být Velehrad, pramen

naší víry i vzdělanosti. Po stránce duchovní je to vlastně hlavní město všech Slovanů a dnes i všech Evropanů, když svatí Cyril a Metoděj jsou vyhlášeni patrony našeho světadílu.

Letos se tam od nás půjde už třetí rok, přitom spojíme poutní místa spojená s významnými osobnostmi: Levý Hradec pod Prahou, kde byl zvolen první pražský biskup domácího rodu, sv. Vojtěch, Sázavu, kde působil sv. Prokop, a Zelenou Horu u Žďáru, kde má své sídlo svatý Jan Nepomucký. Tam po sobotních etapách dorazíme 12. července.

V předposledním srpnovém týdnu pak vyjdeme z Vel-

kého Meziříčí a Znojma, míst spojených s pěší poutí do Říma ve svatém roce 2000. Vždyť co je pro světovou Církev Řím, tím je Velehrad pro Církev u nás (ale i u Slovanů a všech Evropanů). Do Říma nemohou všichni a Jubileum není každý rok, ale pro duchovní střed našeho národa bychom si měli právě v tomto týdnu vždycky čas udělat. V pondělí 18. 8. pokračuje pražský proud ze Zelené Hory a začínáme také na Vranově nad Dyjí a na cyrilometodějském Vitochově. V úterý 19. 8. 2003 se v 6.30 vychází s pomocí Boží z Velkého Meziříčí, nebo ze Znojma anebo z kaple svatých Sedmipčetníků ve Věru. Všechny tři proudy pak budou postupovat přes mariánská

poutní místa (Sloup, Vranov, Žarošice) na Velehrad a pomalu přibírat další poutníky. Přidejte se vždycky o půl sedmé ráno v kostele, a to: 20. 8. v Tišnově nebo v Boskovicích nebo v Miroslavi, 21. 8. ve Křtinách nebo v Ruprechtově nebo v Blučině a 22. 8. v Milonicích nebo ve Věteřově. V sobotu 23. 8. ráno v 8 hodin vycházíme společně z Buchlovic i s poutníky, kteří tam za námi přijdou autobusy.

Před velehradským obrazem Matky jednoty křesťanů – Matky Unie – se pak sjednotíme k poděkování za radostné poselství Boží, které se v naší mateřštině odsud rozlilo po celé naší vlasti. Nejde jen o vzpomínání. Proto se obnoví zasvěcení našeho ná-

roda Bohu rukama Panny Marie, které právě tam před 10 lety vykonali naši biskupové. Pouť zakončí v poledne v bazilice otec biskup Josef Hrdlička slavnostní mší svatou.

Na úřední hlavní města se řítí proudy aut a zaneřádí je svými výfuky. Kéž by poutníci, kteří se budou v malých proudech a člověku přiměřenou rychlostí řínout k Velehradu, duchovnímu hlavnímu městu naší vlasti i Evropy, provětrali po cestě své plíce i duše, u cíle se duchovně občerstvili a pak mohli občerstvit a příjemně provětrat i další lidi!

Je zajímavé, že dvanáctiletý Ježíš na své pouti do Jeruzaléma ušel denně 33 km. A to je přesně dávka, která nás každý den čeká při naší pouti na Velehrad v předposlední prázdninový týden. Pán Ježíš šel tři dny tam a tři dny zpět, ze Zelené Hory je to jen pět etap, ze Znojma ještě o jednu méně. Etapy byly naplánovány u zeleného stolu o svátku Panny Marie, Matky jednoty, první dva ročníky pouti už ukázaly, že to mohou ujit i zdatné děti kolem 10 let i zralí šedesátníci a šedesátnice. Je to přece biblická vzdálenost.

Nebojte se vykročit s námi v úterý 19. 8. pěšky. Jede s námi doprovodné vozidlo, které veze zavazadla a vezme na kousek cesty i unavené poutníky. Je pěkné na poutníky před obcí čekat a pak je kus cesty doprovázet.

Anebo nás dohoňte autobusem v Buchlovicích v sobotu 23. 8. V 8 ráno vycházíme od místního kostela na posledních společných 7 kilometrech, případně jen jejich část. Tak budete mít podíl na celé pouti a navíc dobrý skutek, když pak pěšáky vezmete domů.

Anebo zkuste od vás vypravit samostatný proud.

Jménem poutnického bratrstva srdečně zvou poutníci římský, svatovojtěšský a velehradský:

P. Jan Peňáz,
Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí,
tel.: 566 522 101,

P. Jindřich Bartoš,
Mikulášské nám 13,
669 02 Znojmo, tel.: 515 224 694,

P. Marek Dunda,
671 03 Vranov n/D. č. 20,
tel.: 515 296 384,

jáhen Ladislav Kinc,
592 64 Prosetín u Bystrice n. P. 79,
tel.: 516 463 315,

Dr. František Reichel,
Masarykovo nám. 15, 254 01 Jílové
u Prahy, tel.: 241 951 214.

S O S

Vážení přátelé, Římskokatolická farnost Štětí nad Labem je v současné době spravována dvěma administrátory: P. Benediktem M. Pintérem OPraem., který má na starosti záležitosti duchovenské, a mnou, Miroslavem J. Šantinem KLJ. Jako laik mám na starosti záležitosti materiální. Zároveň jsem úředníkem právního odd. litoměřického biskupství. Dovoluji si Vás prosit o finanční pomoc pro náš farní kostel sv. Šimona a Judy Tadeáše a faru ve Štětí, které byly těžce poškozeny povodní v srpnu r. 2002. Zveřejnění této naší prosby o pomoc je povoleno litoměřickým otcem biskupem Josefem Kouklem.

Jedná o povodněmi nejvíce poškozený kostel. V sobotu 17. srpna se měl otevírat po několikadeleté generální rekonstrukci. Uděláno bylo úplně všechno včetně vybroušení a vyleštění původních kamenných podlah a „napulírování“ oltářů a lavic... Generálka nám trvala několik let. Vyměnili jsme krovy, dali novou krytinu, natřeli věže. Provedla se nová fasáda, zcela nová elektrifikace a nakonec i vymalování interiéru. V úterý 13. 8. jsme před 19. hodinou kostel zamkli s tím, že zbývá jen položit koberec a nazdobit kytičky...

Celý den jsem byl ujišťován, že voda ke kostelu nikdy nedosáhne. Když jsem večer po práci dojel domů a ve zprávách viděl, jak na Mělníku (20 km od Štětí) Labe stouplo, ihned jsem zburcoval svou partu dělníků a do půlnoci jsme zazdili vchody do kostela – do výše nejnižších sakristijních oken. Jak jsme později zjistili, i to bylo málo. Ve čtvrtek již byla voda v kostele. Když opadla a kostel jsme v neděli ve 12 hod. otevřeli, tekly nám slzy nad zničenou prací a cítili jsme se úplně bezmocní. Kostel plný zápachu a bahna, tunové bloky dubových lavic rozhozené a zničené. Zbořené boční oltáře. Ta spoušť se ani nedá dost dobře popsat. Ihned jsme se pustili do práce. Již v pondělí bylo vše vyklizeno, hasiči kostel vypláchlí třemi cisternami vody a všechno se desinfikovalo chloraminem. Lavicemi však ani 20 vojáků nepohnulo. Zůstaly proto ještě dlouho tak, jak je voda rozhodila. Pod kůrem se v podlaze objevily dva krátery, jimiž do podzemí otekla veškerá povodeň i voda od hasičů. Díky opravdu dobré partě dělníků od Sušice, se kterými již několik let pracujeme a kteří se zde přes povodně uvolili zůstat, podařilo se nám jako prvním zahájit úklidové práce a dát vnitřek i okolí kos-

tela do relativního pořádku. Velmi nám pomáhala i obec, která pro kostel každodenně vyčlenila několik pracovníků. Veškerý nepořádek je uklizen a odvezen. Dnes stojíme před restaurováním hl. oltáře, křtitelnice, kazatelny, lavic a varhan. Varhany byly poškozeny vysokou vlhkostí a následným horkem z vysoušečů. Malování musíme nechat až na r. 2004, protože zde jsou stále velice vlhké a vzhledem k poškozování varhan nelze použít vysoušeče.

Štětská fara nedopadla lépe. Je položena níže než kostel, a tak byla zaplavena až po klenby v přízemí. Začala praskat, ale nespada. Drží díky svým silným zdem. Statik se vyslovil pro záchranu. Proto jsme nechali celou faru vyklidit od bahna a připravit na rekonstrukci. Během vánočních mrazů jsme se v domě snažili udržovat přiměřenou teplotu, přesto došlo ke zřícení jedné vnitřní stěny. Dnes již máme hotovy základy podlah v přízemí a z části opravené stropy. Zbývá „pouze“ patro a krov.

Škoda způsobená povodní na kostele a fáře činí 8 milionů Kč. Naše farní společenství věřících čítá padesát duší. Dostatek vlastních prostředků nemáme, protože jsme již vše vydali na několik let trvající obnovu kostela – před povodní. Ani faru, ani kostel však dnes ne-

možno využívat. Na nedělní mše svaté putujeme do vedlejší farnosti, kde se takto paradoxně po mnoha letech opět naplnil kostel. Není v našich silách obnovit kostel a faru svépomocí obnovit, přestože všichni farníci, mnozí dárce a litoměřické biskupství nadále pomáhají. Břemeno nákladů přes veškerou pomoc je opravdu veliké, proto si dovoluujeme obrátit se také na Vás. Věříme, že se celé dílo s Boží a Vaší pomocí jistě podaří, protože severočeské město Štětí a všichni jeho obyvatelé (nejenom věřící) kostel i faru potřebují.

Tuto prosbu již vyslyšelo mnoho dárců, především z dobré Moravy, přes všechny snahy nám však schází téměř 4 miliony, abychom mohli na fáře ubytovat kněze a v kostele opět sloužit. Prosíme proto všechny o pomoc. Výši ponecháváme na Vašem uvážení a Vašich možnostech. Za prokázané dobrodiní velice děkujeme, neboť víme, že i Vy sami máte dostatek svých starostí a vlastních potřeb. Pomoc je možno poskytnout na náš farní účet č.:1004323389/0800 (Účet nese název „farnost Vetlá“, což je jedna ze šesti far naší kolatury), anebo poštovní poukázkou na adresu: Správa farnosti Štětí, Dómské náměstí čp. 9, 412 88 Litoměřice. Za štětskou farnost: M. Šantin KLJ.

Medjugorje je dar, který přijímáme

Když se s krásným počasím rozjeli naši lidé na cesty a dovolené do zahraničí, setkali se někde také s útoky na Medjugorje a na P. Zovka. Došlo k nim svého času i v Německu v Christnetu aj. Chtěli bychom na četné dotazy (a předem i těm, kteří na pomluvy narazí později) připomenout zprávu Kongregace, podepsanou jejím tehdejším sekretářem Mons. Bertonem, kterou jsme uveřejnili ve Světle čís. 29/98. Kongregace mj. říká: „Po rozdělení Jugoslávie do různých samostatných národů je nyní na členech bisk. konference Bosny a Hercegoviny, aby eventuálně obnovili šetření případu a vydali případně nové prohlášení.“ K názorům Mons. Periče říká, že „je třeba je chápat jako výraz osobního přesvědčení mostarského biskupa“, které zůstává jen jeho osobním názorem. Připojujeme rozhovor s P. Jozem Zovkem, který dostal nedávno papežské vyznamenání. Tento rozhovor z 18. ledna 2003 uveřejnil měsíčník Maria heute:

Otče Josefe, s Medjugorjem jste přijal velký úkol, ke kterému vás pozvala Gospa. Jak vypadá cesta, kterou jste dosud ušel?

Skrze Medjugorje byla otevřena velká cesta a na této cestě jsem od počátku potkával probuzenou církev, která se obracela k Bohu. Na této cestě se necítím zneklidněn ani nyní, po tolika různých útocích a překázkách. Necítím se ani potrestaný, ani uražený, když mě někdo špiní, používá mě jako terč nebo se na mě dívá jako na oběť. Medjugorje jako plán překračuje mne i náš rozum. Kdo by byl tehdy řekl: Když přijdou poutníci až z Moskvy, jedněte s nimi tak a tak... Kdo by se byl vůbec odvážil tvrdit, že do Medjugorje přijdou poutníci zpoza železné opony nevěry, z Moskvy, Číny, Japonska? To mohl udělat jen Bůh a Gospa a tato cesta, jak jsem řekl, překračuje náš rozum, překračuje všechno, co lidé mohli plánovat. Je to něco božského, co musíme přijímat, uznávat a pokračovat v tom. Tato cesta se neměří na míle ani počtem poutníků, kteří do Medjugorje přišli. Počty samy neukazují tajemství této cesty, ani se tím nevyjadřuje hodnota Medjugorje. Tato cesta do neznáma není opravdu žádný klam, žádná zaslepenost. Je tak silná a mocná, že při každém kroku na této cestě můžeme vidět znamení a stopy, které zanechávají.

Jak pociťujete tato tajemství, která denně prožíváte?

Já už nemohu zpět. Cítím, že musím jít vpřed. Cítím, že to je

moje přednost. Nemám pocit, že něco ztrácím nebo že mám vznášet nároky nebo že mě někdo připravil o moji svobodu, o můj čas, cítím se jako žena z Bible, která všechny své haléře hodila do pokladnice. Dávám vše, co mohu, a cítím se dobře, když jsem unaven. Nevede se mi špatně, když se zapotím. Po tak náročných žních se cítím jako zárodek. Všechno v našem životě je někde spojeno s druhou stranou, s jiným břehem, oním nebeským a božským.

V poslední době jste byl obětí pomluv a obvinění. Jak se vás to osobně dotýká?

Medjugorje je cesta, která má mnoho protivníků, jsou na ní i takoví, kteří ukazují opačný směr. Již od počátku si posluhovali moji protivníci mnoha citáty a vyvolali proti mně ještě větší nepřátelství jen proto, že jsem odmítl zavrhnout Medjugorje. I dnes mohu těm, kteří napadají mé poslání a to, čím jsem, snadno dokázat, že nemají pravdu, ale to není zapotřebí. Všechno by to bylo zbytečné, protože protivníci Medjugorje nechtějí slyšet pravdu.

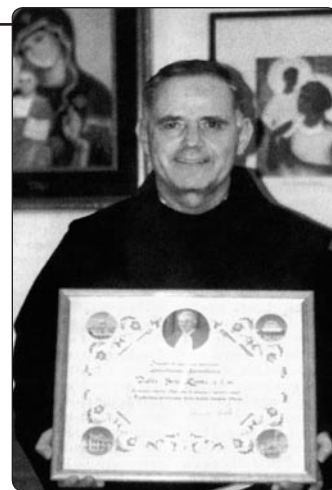
Nikdo, kdo cituje biskupa Penda, nemůže tím říct, že nejsem knězem, protože já jsem knězem. Nemohou tvrdit, že jsem byl potrestán, protože i dnes za mnou přichází mnoho lidí. Zesnulý biskup Zanič mi před cca 12 lety odňal jurisdikci. Těto okolnosti zneužívají protivníci Medjugorje a přitom je vůbec nezajímá, proč mi ji odebral. Nemohl jsem zůstat

farářem v Medjugorje, protože jsem se Medjugorje, pro které jsem vydával živé svědectví, nechtěl zříct a odsoudit je. Koho ale dnes zajímá pravda? Lži byly důležitější než pravda. Byl jsem obviněn, že jsem z Medjugorje udělal město. Pokud vím, v dějinách tomu bývalo tak, že kdo něco vybudoval, byl za to odměněn. Ale biskup Zanič šel domů a napsal mi, že mi odebral jurisdikci. To znamená, že mi odňal dovolení udělovat v jeho diecézi svátosti. Nezabavil mě však kněžství, protože to by musel uspořádat proces a předložit důkazy. To asi dnes mnoha lidem není jasné, a tak se, pokud jde o moji osobu, šíří do světa velká pověst, kterou jsem já sám vůbec nechtěl a na které nemám žádnou spoluvinu.

Proč je tomu tak?

Velkým cílem biskupa z Mostaru je zastavit Medjugorje. To vědí všichni a já tím neříkám nic nového. V tom smyslu je třeba chápat jeho poslední tah na šachovnici, jak zničit Medjugorje: Vydal knihu „Zrcadlo spravedlnosti“. Je to kniha pomluv, ve které všechno očerňuje, také mne a moje poslání, moje kněžství a všechno ostatní. P. Slavko zemřel, P. Leonard zemřel, všichni vizionáři vstoupili do manželství a založili své rodiny, a tak se ztratili v mase, protože jsou prostě jako všichni ostatní, a tak se biskup domnívá, že nyní už zbývá jen zlikvidovat samo místo.

Při vši této kritice nemohl můj františkánský řád ml-

P. Jozo Zovko s vyznamenáním od Svatého otce

čet a jak generál řádu, tak provinciál napsali příslušný dopis. Oba stojí za mnou a chtěli zdůraznit, že všechno je lež. Je mi líto, že je tomu tak a že biskup Perič napsal nepřátelům Církve do USA dopis a pokusil se mi zabránit, abych v Americe vystoupil ve jménu Božím. Vidíte, jaká je to zaslepenost. Přenechávám čtenářům, aby si o tom sami udělali úsudek a jednali podle své víry. To nezačalo včera, ale trvá to již 21 let. Nacházím takové dopisy lži a pomluvy, kamkoliv přijdu, a vím přesně, že pocházejí od biskupa Periče. Je to jeho bojový styl. Říká o mně, že jsem neposlušný řeholník. Nikdy jsem neopustil klášter bez vědomí svých představených, tj. generála, provinciála a kardiána. Perič je můj biskup a já se za něho modlím a každý den ho jmenuji ve mši svaté.

Může někdo mírový proud z Medjugorje zastavit nebo ho proměnit v nepokoj?

Pokoj, který Bůh daroval v Betlémě, je sám Ježíš, a jeho odmítat, zavírat před ním dveře do škol, kultury, do politiky a do rodin znamená dovolovat Satanovi, aby nás vedl do zkázy. Bez Boha všechno naše myšlení nemůže vést k míru.

Uvažme, v jaké žijeme době, je to doba nové války, před kterou stojíme. Pohledme na papeže, který je veden Duchem Svatým, že předstupuje před svět s růžencem, stejně jako Gospa,

kteřá před 21 lety začala zvát k míru, a dostaneme pravý obraz toho, co se děje. Můžeme rozlišovat, kam a k čemu nás vede. Nežijeme v míru s ovzduším, nežijeme v míru s vodami ani se zemí. Máme nemocný dobytek, otrávené pokrmy, vadnou vodu, znečištěný vzduch. Tento nepokoj se projevuje ve všech zemětřeseních. Proč? Protože člověk by chtěl být svým vlastním bohem a jiného nechce. Tak jsme proměnili své touhy do babylonského snu, ve kterém se kácejí věže. Vidím posledního amerického prezidenta jako stavitele této babylonské věže. Pripadá mi jako David, který si vzal cizí ženu jako milenku a nařídil, aby se její muž nevrátil živý z války. Je to bolestné, když musíme říct, že Amerika je sice křesťanská, ale přesto by stále chtěla válku. To není a nemůže být křesťanský svět. To je svět proti Bohu. Proto války a nepokoje mají všem otevřít oči. Volání Ježíše, Gospa a papeže říká lidem, aby byli budovateli pokoje. Kristus říká i dnes: „Schovej svůj meč do pochvy!“

Jaká je v tom všem role Gospa a jejich zjevení?

Vezměme všechny tyto souvislosti a Gospu, která si přeje jen jedno, a to je: vrátit nás zpět k Bohu, abychom uvěřili, že je možné změnit tento svět, že Bůh je všemohoucí. Člověk, který nevěří v modlitbu, popírá Boha. Ten, kdo se nemodlí, nemůže tvrdit, že věří ve všemohoucího Boha. Člověk bez modlitby nemůže být křesťanem. Dnes by člověk chtěl jen co nevíce vlastnit a mít, ale Gospa jde zcela jinou cestou. A bere si maličké, nevzdělané a chce s nimi vybudovat nový svět, svět pravého míru. Pravý mír není žádný blud, nýbrž je to pravda. Všichni, kteří jdou jinou cestou, cestou nepokoje, vytvářejí krize a od nich pocházejí myšlenky, abychom napadli svého bratra Ábela a zabil ho, abychom napadli Uriáše a odňali tomuto spravedlivému jeho ženu.

Nenávist a pýcha způsobily, že došlo k takovému vývoji. Pro každého platí Kristova slova: „Bděte a modlete se!“ Biskup z Mostaru dnes nemůže tvrdit, že Medjugorje není pravé. Jestliže modlitba není pravá, jestliže není pravdou, „Bděte a modlete se“, jestliže není pravda smíření a odpuštění, jestliže poselství míru a lásky z Medjugorje není pravda, pak vůbec není pravda a není ani Bůh. Jestliže biskup Perič odmítá Medjugorje, odmítá toto Boží poselství a Boží slova. To nejsou žádná vymyšlená slova.

Medjugorje není možno chápat jako vyhané. Žije se svými plody již 21 let. Žádná lidská ruka je nemůže zničit. Zkoušela to, a všechno, co jsem vyprávěl, vztahuje se k tomu pokusu. Medjugorje jde dále jako sám Kristus. Protivníci o něm říkali, že je to jen syn Josefův. Ale syn Josefův by nemohl říct: „Lazare, pojď ven, vstaň z mrtvých,“ a všichni to tehdy věděli. Mohli si říkat, že Ježíš je jen syn Josefův, v synagoze v Nazaretě, ale nikoliv v Betánii. To všechno věděl Kaifáš, a proto řekl: „Je třeba zabít Lazara a stejně tak Ježíše.“

Tak je tomu i s Medjugorje. Je snadné říct, že je to lež, a zůstat u tohoto přesvědčení, ale ten, kdo chce toto tvrdit, musí vzít v úvahu miliony lidí, kteří v Medjugorje našli milost. Zde leží celý problém, že názor jednoho člověka zní hlasitěji než hlas milionů jiných lidí, tisíců kněží a biskupů. To je nebezpečné pro tento svět. Je to nespravedlnost, jestliže Medjugorje se pro požadavek jednoho muže dostává do takové situace, a tento člověk tvrdí, že tomuto poselství není třeba věřit, protože je to jen soukromé zjevení. Takový postoj je manipulace. Tam, kde milost koná své dílo, nejde o žádnou soukromou věc, nýbrž mě zavazuje, protože milost má svůj původ v Bohu a Bůh zavazuje. Tam, kde se dějí zázraky, není místo pro mne, protože

tam působí sám Bůh. Když to vidím a slyším, nemohu si dovolit říct: „To mě nezajímá!“ To je problém nepochopení a neposlušnosti. Tento problém chápání byl už tehdy, když Bůh řekl u Jordánu: „To je můj milovaný Syn.“ Ten problém byl na hoře Tabor, když Bůh řekl: „Poslouchejte ho, v něm mám zalíbení.“ Bůh nemohl nic jiného říct, než představit svého Syna. Gospa nemůže nic jiného říct, než co řekla již v Káně: „Všechno, co vám řekne, učinite!“ Proto je tomu tak i v Medjugorje.

Proč je tomu tak?

Vraťte se zpět k počátkům. Zesnulý biskup Zanič ode mne žádal již v prvních dnech po zjevení, abych Medjugorje popřel. Po Zaničovi přišel systém komunismu a dělal totéž: Buď to se zřeknete, nebo bude následovat trest. Když jsem si odseřel trest vězení, opět ode mne žádali, abych mlčel a neangažoval se. Ani dnes mi není dovoleno, abych se za Medjugorje zasadil, protože bych údajně zatěžoval lidi v Medjugorje a jejich práci. Jestliže dnes biskup Perič nemá odvahu přijmout Medjugorje a být svědkem času milosti, chová se jako Kaifáš, který si byl vědom, že to, co Ježíš učinil, nemůže učinit člověk. Ale ačkoliv je jasné, že to, co se děje v Medjugorje, nemůže způsobit člověk, biskup by chtěl Medjugorje za každou cenu zničit. Pro naše biskupy by mělo být velkou ctí vyslovit se ve prospěch Medjugorje a nikoliv být nerozhodní. Proto také mám těžkosti, protože lidé mají dvě tváře a nejsou upřímní před Bohem. V tomto světě vládne temnota. Mnozí vědí, jak rozsvítit světlo, ale nechtějí to udělat.

Chtěl bych říct toto: Medjugorje nám bylo dáno jako dar, v lásce nám bylo nabídnuto, abychom je přijali a uznali. Všechno ostatní je Medjugorje nedůstojné. Pomluvy, které mě stíhají, přijímám jako oběť pro víru a pro svou církev. Mohu to

všechno snášet a je to pro mě čest, trpět pro Gospu. Všechno to brzy pomine. Ale co pak? Na počátku byli vizionáři pomlouváni, že pocházejí jen z té a té rodiny. Ale oni zůstali bojovníky a ani jednou se před novináři nebáli.

Satan je mocný a je to zlé, jestliže my nerozlišujeme Satanovy záměry a nevidíme, odkud přichází milost. To je slepota srdce, které podrobujeme všechno paragrafům a neobrací se k prameni milosti. Je to strašné, když v paragrafech není kousku místa pro milost, pro dary Ducha Svatého, pro Boží požadavky. Je to, jako bychom řekli: My jsme dokonalí a nic nepotřebujeme. Máme svou nejvyšší radu a církev. Ale kde je obrácení? Kde jsou lidé? Proto je důležité uvést Boha znovu do rodin a všude tam, kde má mít Bůh své místo.

V době, kdy útoky byly neprudší, dostal jste vyznamenání od Svatého otce. Co to pro vás znamená?

Toto uznání, toto požehnání za moje úsilí přišlo jako velké překvapení. Když byli polští poutníci na audienci, papež se zajímal o Medjugorje a byl informován o všem, co se zde děje. Pak mi poslal v písemné formě své požehnání. Toto požehnání mi přinesli až sem a vyřídili pozdrav přímo od papeže. To znamená pro mne všechno a více ani nemohu dostat. Je to pro mě velká opora, velké uznání. Dává mi to sílu a jistotu pro moji další cestu. Je to objetí Církve na mé cestě. Za toto gesto jsem Svatému otci písemně poděkoval a napsal jsem mu, že nic většího na tomto světě jsem nemohl obdržet. Je to zadostiučnění za všechny moje slzy, námahy, oběti, bdění, mozoly, pronásledování a utrpení, je to velké požehnání Církve, překrásný dar papežského požehnání. Je to opora pro celý můj další život.

*Z Maria heute 393
přeložil-lš*

Bude zrušen potratový zákon?

Dlouho očekávaný návrh na zrušení zákona o umělých potratech předkládá v těchto dnech ve sněmovně poslanec Jiří KARAS. Obrátili jsme se na autora návrhu (spolu s ním návrh zákona podepsali mj. poslanci Jan Kasal a Petr Pleva) s několika aktuálními otázkami.

Na koho se bude váš návrh vztahovat?

„Za provedení umělého potratu by neměla být trestně odpovědná žena, ale ten, kdo potrat provedl nebo k němu naváděl či dopomáhal. Výjimkami pro povolení potratu by byla záchrana života ženy (tedy pokud by proti sobě stály dva ohrožené životy, dostal by přednost život matky) a znásilnění. Jsou to jediné a naprosto výjimečné situace, kdy potrat by byl legální.“

Jakou šanci zákonu dáváte?

„Doufám, že zákon projde alespoň do druhého čtení. Kromě našich poslanců návrh zřejmě podpoří i někteří poslanci z ODS a možná i z US-DEU a ČSSD. Nějaká nová úprava této problematiky by mohla být přijata. Ale důležitá je

hlavně diskuse, která se ve sněmovně povede poprvé. Ta může změnit názory mnoha poslanců.“

Jistě jste v posledních týdnech slyšel hodně kritiky ...

„To ano, ale většina ohlasů, které dostávám, byla zatím pozitivní. Mladí lidé sami přicházejí s věcnými argumenty proti potratům. A co se té kritiky týče, jsou to často jen emotivní útoky bez skutečně závažných důvodů.“

Například?

„Dostí se opakuje varování před tzv. potratovou turistikou. Ověřil jsem si tyto obavy u ministra vnitra, který mě ujistil, že potratová turistika v Česku, a to ani u žen z Polska, kde mají přísnou potratovou legislativu, prakticky neexistuje. Podle

pana ministra jde jen o naprosto ojedinělé případy.“

Co říkáte názoru, že zákaz nic nevyřeší, že postačí prevence?

„To je zcela nesprávné tvrzení, protože kdyby něco takového platilo, nemusely by být vůbec žádné zákony. Každý zákon vytváří normu určitého chování, které je přijatelné a zároveň přesně vymezuje hranici nepřijatelnosti. Za tou pak zákon stanoví sankce, které vyjadřují závažnost překročení hranice. Každá sankce je také nástrojem ochrany společnosti před nesprávným jednáním. Jestliže je zabití nebo krádež nesprávným činem, je to zachyceno v zákoně a druhu provinění odpovídá výše trestu. Neumím si představit situaci, kdy by zabití nebo krádež bylo v novinách pranýřová-

no jako zlý čin, ale v trestním zákoně by za ně žádný postih neexistoval. Nemáme-li degenerovat v barbary, musíme i v případě potratů respektovat obecnou zásadu, že dobré zákony jsou restriktivní. Takový zákon je hlavním pilířem prevence. Jedině zákon, který obsahuje sankci za neplnění, nemůže být nikomu pro smích.“

Souvisí potratové chování se sociální politikou?

„Všechno souvisí se vším – a potraty souvisí i s krizí důchodového systému. Počty jsou jasné: ročně nás ubývá 20 tisíc, umělých potratů je 30 tisíc a počet důchodců se do r. 2050 zdvojnásobí. V r. 2002 připadli na jednoho důchodce čtyři pracující, za padesát let se jejich počet sníží na dva. Už i penzijní systémy členských států EU jsou v krizi, protože není dost lidí v produktivním věku, kteří by ze svých daní vytvářeli penzijní zdroje. A přistěhovalci tuto situaci nevyřeší. Stačilo by však snížit počet potratů na třetinu a je po problému. I o tom je můj návrh.“

Jaká opatření mohou zákaz potratů usnadnit?

„Například legislativní úprava usnadnění adopce. V tomto smyslu už mám připraven návrh zákona, který by měl zjednodušit přímé adopce a uvolnit právně vázané děti. Ale vůbec nejdůležitější bude prosazení rodinné politiky a opatření pro zlepšení postavení rodin s dětmi. Je třeba přehodnotit postavení ženy jako matky. Mateřství není pouhá libůstka ženy, ale její hlavní poslání. To musí být nejen společensky respektováno, ale i patřičně oceňováno. Je nutné prosadit zákon na podporu rodiny, reformu mateřské dovolené, společné zdanění manželů a valorizaci dětských přídatků. Stále nesplněným úkolem je také výstavba sociálních bytů pro mladá manželství a pro rodiny s více dětmi.“

Závazný liturgický oděv

Biskup Kurt Krenn ze Sankt Pölten jako jeden z prvních vydal závazné předpisy o liturgickém oděvu při slavení Eucharistie podle směrnic Všeobecného úvodu k Římskému misálu. Předpisy se týkají především kněží, protože ti silou svého úřadu vystupují „in persona Christi“ (VÚŘM 93).

Kánon 929 KCP stanoví, že „kněží a jáhni nosí při mši a podávání Eucharistie liturgickými předpisy předepsaný oděv“. O jaký oděv se přitom jedná, stanoví VÚŘM v bodu 337: „Ke mši a jiným s ní spojeným slavením nosí kněz na albě štólu a ornát, pokud není předepsáno nic jiného.“

Spolu s novým třetím vydáním Římského misálu schválil Jan Pavel II. také přepracované doplněné znění Všeobecného úvodu, a tak ztratily platnost dosud platné normy a zvyklosti i úpravy schválené biskupskými konferencemi,

pokud nejsou v souladu s novými předpisy. Všechny místní úpravy musí být nadále výslovně schváleny Svatým stolcem (VÚŘM 388 a 390).

Biskup Krenn pro svou diecézi tedy připomíná:

1. S výjimkou nepředvídaných mimořádných situací není kněžím dovoleno slavit svatou Eucharistii bez předepsaného a úplného liturgického oděvu.

2. Zatímco humerál a cingulum jsou za určitých okolností fakultativní (tamt. 336), alba, štóla a ornát nesmějí ni-

kdy scházet. Používání tzv. „kabátové alby“ bez ornátu nebo „ornátové alby“ bez alby není dovoleno.

3. Ornát je nutno nosit jako vrchní část liturgického oděvu nad albou a štólou. Mešní oděv s tzv. „horní štólou“ neodpovídá platným předpisům.

4. Podle čl. 209 VÚŘM platí tyto předpisy v plné míře také pro koncelebraci. Pouze v odůvodněných případech, kdy pro velký počet koncelebrantů nejsou k dispozici vhodná paramenta, mohou koncelebrující (nikoliv hlavní celebrant) použít jen albu a štólu. (Nestačí štóla na taláru nebo chórovém hábitu.)

5. Albu nemůže nahradit řeholní roucho, i když je bílé barvy (závazná odpověď Kongregace pro bohoslužby a svátosti in Notizie 36/ 2000, 320).

Překlad -lš

První celostátní sjezd katolíků ČSR v roce 1935

Kroky kardinála legáta směřují k Nejsvětější Svátosti, chované na hrobě sv. Jana Nepomuckého, jehož úcta vzkřísila náš národ k životu. Po uctění Svátostného Spasitele zaujal kardinál legát místo na purpurovém trůně s papežským znakem. Po jeho stranách zaujali místa hosté – kardinál Hlonda a kardinál Innitzer, naproti nim arcibiskup Prečan, arcibiskup Kašpar a správce apoštolské nunciatury Msgre Pannico, v chóru pak Dr. Růckl a další biskupové, preláti a slavnostní hosté. Prezidenta republiky zastupoval ministr Msgre Šrámek, přítomni byli i předseda poslanecké sněmovny Bradáč a místopředseda senátu Dr. M. Hruban a další diplomaté, generalita, zástupci vysokých škol, primátor Prahy, představitelé veřejného života a státní správy.

Arcibiskup pražský Dr. Kašpar přistupuje k oltáři a předčítá bulu Sv. otce Pia XI., jíž je kardinál Verdiér jmenován legátem na I. celostátním sjezdu katolíků ČSR. Kardinál legát promlouvá k plnému chrámu srdečným a vážným proslovem, přeloženým do češtiny. Pak zaintonoval *Veni Creator Spiritus*, bohoslovci zazpívali hymnus a 5 antifon k svatým patronům země české. Když člen kapucinského řádu přečetl v šesti jazycích papežské breve, bylo za vyzvánění zvonů v celé republice skončeno slavnostní zahájení I. katolického celostátního sjezdu zpěvem papežské a státní hymny.

Téhož dne navštívil kardinál legát slavnostní večer v Národním divadle. Z lože prezidenta republiky tam zhlédl Lomovu tragédii „Svatý Václav“, zahájenou přednesem vroucí ódy „Ve znamení kříže“. Národní divadlo se toho večera zaskvělo v plném lesku.

Němečtí katolíci z ČSR se shromažďovali již od pátku kolem Valdštejnského paláce

a ve Valdštejnských zahradách na Malé Straně, kde probíhaly slavnosti německé sekce katolického sjezdu. Ve Valdštejnském paláci pro ně sloužil slavnostní mši svatou pražský arcibiskup Dr. Karel Kašpar. Podobně probíhaly sjezdové slavnosti i v dalších národnostních sekcích, např. maďarské a karpatsko-rusínské. Ve všech navštívili shromážděné věřící a promluvili k nim představitelé celostátního sjezdu katolíků a nejvyšší církevní představitelé země v čele s papežským legátem kardinálem Verdiérem. Karpatsko-rusínská sekce sjezdu se svým biskupem Pavlem Gojdičem se shromáždila v pražské Měšťanské besedě.

Památný Slovanský ostrov v Praze patřil ve sjezdové dny Slováckům. Již od ranních hodin se scházeli na nejkrásnějším pražském ostrově v pest-

gát vřelými slovy ocenil srdečně přijetí zástupce Sv. otce a udělil přítomným apoštolské pozhnaní. Po pozdravech kardinála Innitzera, arcibiskupa Prečana a Kašpara sněmování pokračovalo přednáškou Msgre Andreje Hlinky, poslance Národního shromáždění, na téma „Kristus – spása slovenského lidu“, a přednáškou profesora Františka Hrušovského.

První plenární schůze české sekce se konala v sobotu na hřišti Slávie na Letné. Zástupy českých katolíků zaplnily brzy prostranné hřiště, na tribunách zasedli vzácní hosté, členové vlády – ministři Msgre Šrámek a ing. Dostálek, biskupové, preláti, opati, katoličtí členové sněmoven, zástupci vysokých úřadů a katolických korporací. Počasí sjezdu velmi přálo, hřejivé slunce ozařovalo dychtivě tváře účastníků. O 17. hodině přijel

zemi i za jeho legáta kardinála Verdiéra, vítá současně vzácné hosty, kardinály Hlonda a Innitzera, vzdává dík vládě Československé republiky za podporu, kterou sjezdu poskytla. Potom přítomní vyslechli pražského arcibiskupa Kašpara, který uvítal jako pražský ordinář-hostitel všechny účastníky sjezdu v Praze. Vyjádřil také naději, že nejkrásnějším ovocem sjezdu bude náboženská obroda soukromého i veřejného života v našem státě. Načež Dr. Růckl přednesl programovou řeč sjezdu, v níž vytyčil ideový základ i účel svolání sjezdu. Zdůraznil, že pod praporem Spasitelovým se poprvé podařilo spojit všechny katolíky tohoto státu bez rozdílu národnosti i sociálního postavení. Navrhl také, aby si česká sekce zvolila pro první plenární schůzi za předsedu rektora Karlovy univerzity

rých krojích, aby se zúčastnili první slavnostní sjezdové schůze. Zahájil ji banskobystrický biskup Msgre Marián Blaha. Po něm promluvil krajský slovenský prezident Jozef Orságh. Shromáždění nadšeně pozdravilo papežského legáta a v jeho doprovodu nejvyšší církevní představitelé země i hosty a Dr. J. J. Růckla – výkonného předsedu sjezdu. Kardinál le-

na shromáždění kardinál legát se svým průvodem, za slavnostních fanfár z Libuše a jásavého volání shromážděných.

Kardinál legát, syn přátelské Francie, promluvil k zástupcům, jak je uchvácen krásou Prahy a vřelým přijetím, kterého se mu dostalo. Předseda katolického sjezdu arcibiskup Prečan po něm děkuje Svatému otci za všecku lásku k naší

JUDr. J. Drachovského, za místopředsedu strahovského opata Dr. M. Zavorala. Pro druhou plenární schůzi navrhl za předsedu ministra JUDr. M. Hrubana a za místopředsedu emauzského opata Dr. A. Vykoukala. Návrhy byly schváleny.

Zvolený předseda prvního dne plenárního zasedání české sekce sjezdu pronesl projev se základní myšlenkou sjezdu:

„Bez návratu k mravním zásadám katolictví si nelze představit obnovu pevného a spravedlivého společenského řádu.“ Po jeho projevu kardinál legát udělil přítomným apoštolské požehnání. Potom následovala první slavnostní řeč Dr. Mořice Hrubana na téma: „Kristus spásou a zárukou pokojného soužití stavů a národů.“ Potlesk a ovace řečníkům za jejich skvělá slova tvořily bouři spontánních projevů souhlasu.

Pro českou sekci sjezdu měl v sobotu ráno hned o 7. hodině ve svatovítské katedrále strahovský opat Dr. M. Zavoral adorační kázání. Po něm sloužil pražský arcibiskup Dr. K. Kašpar pro české účastníky sjezdu pontifikální mši sv., při níž Cyrilské jednoty z celé republiky zpívaly „Missa convictus“ od C. Sychry. Nato byla konána slavnostní plenární schůze polské sekce sjezdu pro polské věřící v ČSR. Již v pátek večer se sešli pěti „Akce našim na Volyni“ a „Spolku sv. Rafaela“ přátelé našich zahraničních krajanů ve dvoraně Jednoty soukromých úředníků na Vinohradech, aby si při koncertu spolu pobesedovali.

Zahájení plenárního zasedání německé sekce se konalo ve 20 hod. večer v Německém divadle. Zcela zaplněný divadelní sál oslovil papežský legát kardinál Verdiér a po něm zasedání zahájil předseda katolického sjezdu arcibiskup Prečan. Nato hovořili arcibiskup Kašpar, Dr. Rückl a zejména německý prelát Dr. J. Grüners. Večer byl ukončen hudbou orchestru Německého divadla. V sobotu již od 8 hod. ráno pokračoval sjezd německé sekce katolíků na Výstavišti a ve Stromovce. Zde byl postaven velký oltář, kde potom kardinál Innitzer celebroid pontifikální mši sv. pro německy hovořící účastníky sjezdu. Vídeňský kardinál pronesl i kázání na téma: „Nechceme žádnou německou církev, neboť je jen jedna apoštolská církev. Přes všechny tyra-

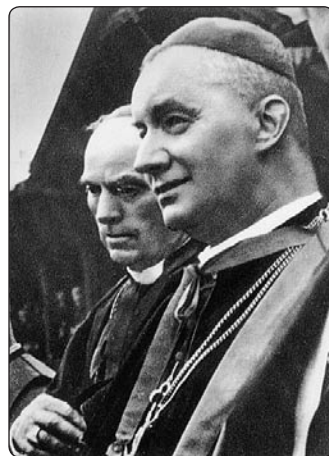
ny, kteří kdy církev v dějinách pronásledovali, církev dále stojí již tolik století.“ Po mši sv. kardinál Innitzer procházel špalírem účastníků sjezdu a přátelsky rozmlouval s jednotlivými osobami a mládeží. Sám totiž pochází odtud, z Vejprtu, takže rozumí zdejšími Němcům a jejich problémům. Před svým odjezdem z Prahy nazpět do Vídně kardinál Innitzer navštívil ještě kostel Panny Marie Vítězné, aby se ještě pomodlil u světoznámé sošky Pražského Jezulátka.

České katolické ženy se zase shromáždily dopoledne v Lucerně, největším pražském sále. Naplnily jej do posledního místa. Tak mohutnou schůzi pražská Lucerna dosud neviděla. Promluvili k nim Msgre F. Jemelka, olomoucký kanovník, a zástupkyně městské pražské rady a předsedkyně Katolických žen a dívek F. Menšíková. Na katolický sjezd přiletěla z Londýna i katolická novinářka A. Christichová. O půl jedné pak v arcibiskupském paláci pořádal pražský arcibiskup slavnostní oběd na počest legáta Sv. otce pro sjezdové hosty a diplomatický sbor.

V sobotu dopoledne vyšel z Vrchlického sadů mohutný průvod české katolické mládeže. Tisíce mladých mužů a dívek ukázalo hlavnímu městu své krásné kroje a svěžest svého mládí. Přihlásili se také svou přítomností k největším ideálům – k cyrilometodějské víře a svatováclavské vlasti. Lesem praporů a standart vlála jejich hesla a volání „Ať žije Kristus Král“, „Ať žije duch sv. Václava“. Národ, který má takovou mládež, nezahyne. Šiky mládeže mířily na Letnou, na hřiště Slávie, kde se konala 2. česká plenární schůze sjezdová. Na Letné se pak řadí před tribunami ve vzorném pořádku. Najdete mezi nimi charakteristické rysy lidu z Beskyd, Slovácka, Hané či Šumavy. Biskupové k nim s hrdostí vzhlíží z hlavní tribuny a nemohou se ubránit pohnutí.

Předsedou této 2. plenární schůze je ministr Dr. M. Hruban, místopředsedou opat emauzský Dr. A. Vykoukal. Předseda ve svém proslovu zdůraznil, že katolické křesťanství přináší národům mír, aby se mohly v klidu věnovat své práci. Potom byly proneseny dva opravdu mimořádné proslovy – ministra Dostálka na téma: „Kristus spásou v hmotné bídě hynoucího lidstva“, a biskupa královéhradeckého Dr. M. Píchy na téma: „Kristus spásou a cestou z duchovní bídě dnešního člověka“. Sjezdu byl také přečten došlý telegram Svaté stolice, jménem Svatého otce zaslaný kardinálem Pacellim, a rovněž pozdravný projev Eucharistického sjezdu v Lublani. Potom byl tlumočen telegram, který kardinál legát zaslal katolickému studentstvu československému. Jménem české katolické mládeže přednesl pozdrav sjezdu JUDr. F. Šindler.

29. června k večeru se na

Arcibiskup pražský Dr. K. Kašpar a papežský legát kardinál Verdiér (v pozadí)

Václavském náměstí blíž první vrcholná sjezdová chvíle, nezapomenutelný večer na Václavském náměstí. Strhující statisíce lidí vzhlíží zbožně ke Kristovu kříži, zářícímu večerním soumrakem. Nad ním pak vévodí monumentální socha svatého dědice české země. Už dávno před zahájením eucharistické slavnosti se plnilo nejprostran-

nější a nejkrásnější pražské náměstí zástupy věřících. Korporace přicházely s prapory, krouhviemi a vlajkami, národní kroje svítily na nepřehledném moři lidských hlav jako zářící jarní květy. Pro každou národnost byl vyhrazen zvláštní prostor. Celé náměstí znělo písněmi a hudbou, která doprovázela nástup nespočetných zástupů. Od chrámu sv. Havla až k Můstku se řadil průvod duchovenstva. V jeho čele zaujali místo členové všech řádů, za nimi byli bohoslovci, pak světské kněžstvo s církevními hodnostáři a kanovníky kapitul. Pod velkolepým oltářem byla vyhrazena zvláštní křesla pro představitele státu, členy vlády, parlamentu, generality a diplomatického sboru.

Bylo osm hodin večer. Zástupy se modlí a zpívají duchovní písně, jež náhle přehluší hlas zvonů všech pražských chrámů. Přijíždí kardinál legát ve zlatém voze pražských arcibiskupů, doprovázen oběma českými arcibiskupy, čestnou četou dragounů a svou družinou. Vůz projel celým Václavským náměstím, naproti Krakovské ulici kardinál legát vystoupí z vozu a kráčí po purpurovém koberci k zářícímu oltáři. Celé náměstí jása a provolává slávu. Z Můstku mezitím vyšel eucharistický průvod duchovenstva. V čele průvodu kráčí biskup Pícha a nese Nejsvětější Svátost v překrásné monstranci za asistence dvou premonstrátských opatů. Za nimi kráčelo kněžstvo, každý s hořící svíci v ruce, takže náměstí se podobalo tekoucí řece hořících světél, proudící v hlubokých březích lidských mas.

Od oltáře zazněly v šesti jazycích republiky invokace k Nejsvětější Svátosti a k temnému nebi, slavnostně ozářenému mořem světél, se nesla vyznání: „Pane Ježíši, v Tebe věříme, Tobě se klaníme, Tebe milujeme!“ Pak náměstí ztichlo, lid pokleká a klaní se svému Spasiteli. Hlas polní trubky hlásí začátek

Vzpomínka na I. manifestační katolický sjezd ČSR v r. 1935 by nám měla dodat odvahy poměřit naše svědectví víry se svědectvím, které podali naši rodiče a prarodiče v r. 1935.

Biskupové střední Evropy (Slovenska, Slovinska, Rakouska, Maďarska, Polska, Chorvatska, Bosny a Hercegoviny a naší České republiky) vyhlásili společnou akci – Středoevropské katolické dny, které vyvrcholí poutí všech těchto národů 22.–23. 5. 2004 do Mariazzell, kam putovali dříve i naši otcové. Sledujme všechny ostatní modlitební akce a sympozia tohoto velkolepého středoevropského podniku s misijním nadšením pro upevnění víry v našich krajích. Heslo Středoevropských katolických dnů je KRISTUS – NADĚJE EVROPY.

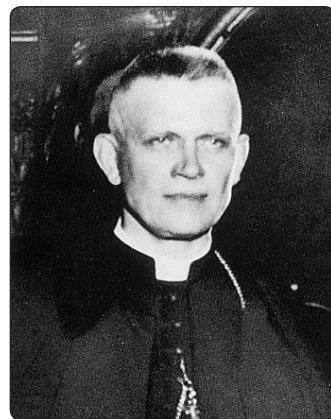
eucharistické slavnosti. Zpívají bohoslovci, hraje vojenská hudba. A pak zazní náměstím obnova křestního slibu v šesti jazycích, mohutné a vroucí „Věřím a slibuji ve víře vytrvat, pro ni bojovat, podle ní žít a v ní umírat“. Obrovské tlampače šíří volání staniců daleko do přilehlých ulic, protože ani obrovské náměstí nestačí, aby pojalo všechny účastníky. Modlil se zde celý národ a celý stát, skládaje své osudy do rukou Toho, který v září oltáře kraluje nad celým tím množstvím. A svatý Václav nad hlavami všech byl svědkem tohoto slibu věrnosti. Kardinál legát pak sestupuje z trůnu před oltářem a udílí svátostné požehnání. Lidé klečí, jejich mysl i srdce se upínají jedině k tomu, jemuž patří všechna sláva tohoto velebného večera. Pro mnohé zúčastněné to byly nejkrásnější a nejvíce povznášející životní okamžiky. Nezapomenutelný večer vrcholí, když před vyzdvíženou Nejsvětější Svátostí moře lidstva, zaplňující celé ohromné náměstí, zpívá státní hymnu. V tu chvíli zůstalo málokteré oko suché.

„Ano, já jsem král!“ Tato Kristova odpověď na otázku Pilátovu zazněla v neděli 30. června dopoledne z rozsáhlého stadionu na Strahově ve všech jazycích republiky a do všech končin naší vlasti. Stadion se skvěl krásou vnější výzdoby, ale také statisíci srdci, která se zde scházela od nejčasnějších ranních hodin, aby byla přítomna vrcholné chvíli sjezdu a jeho zakončení. Středem všeho byl obrovský oltář, u něhož sloužil kardinál legát pontifikální mši svatou. Věřící zaplnili nejen připravené tribuny, ale i vnitřek stadionu. Nad hlavní tribunou, která je vyhrazena významným hostům a episkopátu, vlají tři obrovské prapory v papežských barvách a tři v barvách státních. Zraky všech se však upírají k oltáři, který vévodí nade vším. Kardinál legát vjíždí spolu se svým doprovo-

*Polský primas
August kardinál Hlond*

„Král jsi ty?“ – „Ano, já jsem král!“ Tato odpověď Spasitele na Pilátovu otázku se čte v evangeliu na svátek Krista Krále a oné vrcholné sjezdové neděle ji bylo slyšet na Strahovském stadionu v šesti jazycích naší republiky, zesílenou ampliony po celém tomto ohromném prostranství. Evangelium bylo nejprve zpíváno v liturgických řečech latinsky, staroslověnsky a česky, a potom přečteno

*Vídeňský arcibiskup
Theodor kardinál Innitzer*

ského moře. Statisíce poklekají, a jejich tichá, vnitřní modlitba vítá Pána, který sestoupil na oltář. Kristus Král v podobě chleba a vína je mezi nimi, mezi všemi národy naší vlasti.

Po pontifikální mši sv. na stadionu pronesl kardinál legát řeč francouzsky, načež biskup Stavěl ji shromážděným věřícím tlumočil do češtiny. V ní vyzdvihl a pochválil nádherný průběh sjezdu, během něhož zástu-

py věřících celého katolického Československa nesmírně krásným způsobem vyznávaly svoji víru a v šesti řečech jeho obyvatel obnovovaly křestní slib a potvrzovaly své nesmrtelné naděje. Kardinál legát poděkoval všem účastníkům sjezdu za nádherný příklad, který tak dávají celému světu. Poděkoval rovněž prezidentu republiky, vládě, zástupcům města, vojenským i civilním činitelům, episkopátu československému a kněžstvu celého národa. Poděkoval zvláště také organizátorům sjezdu. „Pán Bůh, Panna Maria, vaše matka, i všichni vaši svatí ochránci nechtě žehnají této zemi,“ řekl kardinál legát.

Po mši svaté a po řeči kardinála legáta bylo ve všech šesti jazycích republiky prohlášeno udělení plnomocných odpustků a přečteno poselství sjezdu ke všem katolíkům naší republiky. Nato zazněl chorál chvalozpěvu sv. Ambrože „Bože, chválime Tebe“, jímž byl I. celostátní sjezd katolíků ČSR oficiálně zakončen. Shromážděný lid zapíval papežskou a státní hymnu, načež udělil kardinál legát všem přítomným apoštolské požehnání.

Kardinál legát v doprovodu obou našich arcibiskupů za obrovského jásání zástupů po obřadech odcházel špalírem a pak vozem zpět na arcibiskupství. Po krátkém pobytu a ještě dalších oficiálních návštěvách v Praze podnikl ještě před odjezdem z naší země cestu Moravou a Slovenskem. Při příležitosti katolického sjezdu se v Praze konaly četné výstavy, obeznamující účastníky i širokou veřejnost se sociální a uměleckou činností katolických spolků. Jedna z výstav, věnovaná České katolické charitě, představovala přes 500 ústavů a mnoho spolků, které zde ukázaly obraz charitativní péče všech diecézních svazů v Československé republice.

-Laur-

Bašta Pána Boha (26)

Petr Coudrin se však na něj podíval zcela klidně a řekl pevným hlasem:

„Zde je přítomen Bůh. Poklekněte, vy tam! ... Pane, nejsem hoden, ...“

Revolucionář se chvíli zmlátil sem a tam jako zvíře zasažené řeznickou sekyrou, potom se najednou zlomil v kolenou a neodvážil se už pohlédnout na kněze, před jehož neohrožeností se zhroutilo celé jeho bidné hrdinství.

„Pane, nejsem hoden, ...“ zaznělo ještě jednou jistějším hlasem v pokoji nemocné a Petr Coudrin udělal umírající viaticum. V úplném klidu jí poskytl ještě svátost pomazání olejem.

Jakobín se jako zbitý vytratil z pokoje.

Na věži právě odbíjely dvě hodiny, když stál Petr Coudrin před mohutnou železnou branou kláštera Nejsvětější Trojice. Bylo tam nezvyklé ticho. Ani ze dvora, ani z klášterních budov nebyl slyšet ani hlásek. Žádné okno nebylo osvětleno, jen v podkrovním pokojíčku slabě zářilo světlo olejové lampy. Jistě tam toužebně očekávala nemocná klášterní děvečka kněze.

Dlouho marně čekal Petr Coudrin na ženu, která ho měla přivést k nemocné. Na věži baziliky odbilo půl třetí. Nikoho nebylo vidět. Má odejít s nepořízenou? Bylo by přece nemožné proniknout tam bez pomoci někoho, kdo je s místem dobře obeznámený.

Pak ale znovu pohlédl Coudrin na slabé světlo, vycházející z podkrovní komůrky, které se mu zdálo tak zoufalé. Cítil, že ho tam očekává člověk ve smrtelných úzkostech. Kněz se nemohl odhodlat k odchodu.

Tři hodiny! Nemůže už déle čekat! Za půl hodiny už vyjde slunce a on se přece musí přeplavit zpátky přes Clain ještě před rozedněním.

Netrpělivě zalomcoval těžkou mříží navzdory riziku, že

ho napadne pes. Ale všechno zůstává němé. Silné pěsti kněze šileně cloumají mohutnými železnými tyčemi. Ale co to? Ohromná brána najednou povoluje, uvolňuje se v závěsech a vyvrací se.

Několik vteřin stojí Coudrin jako zkoprnělý. Teď přece musí pes zaútočit nebo ho odněkud ze tmy napadnout. Určitě se už probudila všechna soldateska. Ještě je čas prchnout. Ale kněz zůstává. Copak může utéct, když ne se Boha k umírajícímu?

Přes dvůr spěchaly rychlé kroky. Houkala se k němu nějaká lucerna. Vojáci? Ne, byla to žena, která naneštěstí o hodinu zaspala.

„Pro Pána Boha, důstojnosti, utečte,“ šeptala s obličejem bledým hrůzou. „Jinak jste ztracen!“

„Musím přece ještě napřed přinést nemocné Spasitele,“ odpověděl Coudrin pevným hlasem. „Veďte mě k ní!“

Chvějíc se strachem vedla žena kněze kupředu. Málem klopýtla o psí zdechlinu, kterou uviděl v záři lucerny.

„Oni ho včera večer zabili,“ šeptala stařena. „Bohu díky,“ oddychl si kněz.

Odněkud sem doléhal tlumený hluk. Několik vojáků se začalo probírat ze své opilosti. Ozývaly se jejich hlasy.

„Slyšels to, Jeane? Co to bylo?“ „Vendée,“ šeptal kdosi polekaně.

„Drž přece hubu, hlupáku!“ zvolal jiný přerývaným hlasem. „To je přece jenom velitel, který se vrací domů. Zůstaňte ležet a nechodte mu do cesty!“

O chvíli později bylo všude zase ticho. Petr Coudrin, který se právě vplížil po schodech k podkrovní komůrce, slyšel už jen těžké chrápání opilců. Potom přinesl Spasitele do ubohého pokojíku.

„Klášterní víno vás zachránilo, důstojnosti,“ zašeptala žena knězi, když skončil zaopatře-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás s velikou radostí zvou, abyste žily má poselství. Jsem s vámi a děkuji vám, že jste uvedly do života to, co vám říkám. Zvou vás, abyste uskutečňovaly má poselství ještě víc, s novým nadšením a s radostí. Modlitba ať je vaší každodenností.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 6. 2003

ni nemocné a za prvního ranního rozbřesku opouštěl klášter. „Vojáci měli večer divokou pitku. Vypili velký sud těžkého burgundského. Červené burgundské vás zachránilo.“

Petr Coudrin se usmál a řekl: „Ne burgundské, ale Bůh mě zachránil. Cítím, jak nade mnou drží svou ruku.“

Slunce právě vyšlo, když se kněz vrátil do přístaviště. Martin Cordier ležel na dně loďky jak dlouhý tak široký a spal.

Když ho Coudrin budil, udiveně mžoural do jasného ranního světla. Pak se zvedl a vyčítavě pohlédl na kněze:

„Poslyšte, za bílého dne je to nebezpečné. Jakobíni zase padoušsky slídí po celém okolí.“

„Klid, příteli, nemohl jsem jinak,“ konejšil Coudrin chlapce. „Ale příště budu veslovat přes řeku sám. To nejde, abys na mě čekal celou noc.“

Ale Martin zavrtěl energicky hlavou:

„Za prvé jsem vůbec nečekal, nýbrž jsem spal, a za druhé byste mohl při veslování spadnout do vody a to já nemohu nést, takovou zodpovědnost.“

„No, tak jeď dál,“ zasmál se Petr Coudrin a chlapec tiše ponořil vesla do vody.

HANEBNOST NA POSVÁTĚNÉM MÍSTĚ

Maruška Bernardová stoupa-la s velkou kyticí zlatých květů do kopce, na jehož úpatí se vinula vesnice Montbernage. Tisíce plameny už zářil podzimní

les a oslnivý sluneční svit nořil všechnu krásu do svého trpytu. Každý pátek putovalo děvče na horu, aby ozdobilo čerstvými květinami kříž, který stál uprostřed svahu. Tíše se přitom modlilo bolestný růženec a uvažovalo ve svém dobrém, soucitném srdci o všem tom utrpení, které musel podstoupit Pán na Golgotě. Velmi nerada se dala Maruška Bernardová rušit na své zbožné cestě, a tak se také nyní vylekala a rozzlobeně otočila, když za ní náhle zazněl jasný chlapecký hlas, který na ni vesele volal:

„Hej, ty, malá slečinko, vezmi mě s sebou!“

„Ach, to jsi ty, Pavle,“ odpověděla Maruška trochu nevrle, „tys mě ale opravdu polekal.“

„Jé, to mě skutečně mrzí,“ zasmál se chlapec. „Ale kampak s tou velikou kyticí?“

„Vždyť přece víš. Nesu ji Spasiteli, dnes je pátek, jeho bolestný den. Myslíš, že by ho to mohlo aspoň trošku potěšit v jeho utrpení?“

„Och ano, ovšem, zvláště když je to kytice od tak milého, dobrého děvčete.“

„Ach, teď se mi posmíváš, Pavle. To není pravda,“ durdilo se děvče. „Ale víš, myslím na to, že když je dnes Spasitel všude tak strašně urážen, musíme mu přece prokázat dobrodiní a projevit trochu lásky.“

„To máš pravdu, milé dítě,“ řekl jemně Pavel Converdier.

(Pokračování)

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

zmenšit, pro kterou je třeba prodat pole, jen aby-
chom ji získali. Všichni ti, kteří se cítí povoláni, aby
uskutečňovali v Církvi reformy v duchu posledního
koncilu, měli by se nejdříve povinně ponořit do
takřka extatické a současně navýsost prosté a prů-
zračné hlubiny jeho jasnozřivé meditace o samé
podstatě křesťanství. Nikdo ať se nedá odradit ne-
zvyklým stylem jeho řeči. Není to původně slovo
psané, ale slovo bezprostředně vyslovené, a kdyby-
chom je chtěli literárně učesat, ztratilo by všechn
svůj takřka zázračný pel bezprostřednosti a udivující
opravdovosti. Pater Tantardini promlouvá z tako-
vé plnosti srdce, že každým slůvkem hymnu či po-
ezie doslova přetéká. Tento staříčkový kapucín nám
však důsledně ukazuje, kde je pravá příčina všeho
úpadku víry a mravů: usvědčuje nás, že v přemíře
své jen domněle křesťanské ideotvorné horlivosti
jsme zapomněli na to, co je nejpodstatnější: že
totiž křesťanství nestojí jen na systému pravd a
příkázání, nýbrž na prvním místě na vztahu, zce-
la osobním a bezprostředním vztahu k osobnímu
Bohu, který se nám tak dokonale přiblížil svým po-
korným vtělením.

Síla a přesvědčivost příkladu a působení Ježí-
šových apoštolů se opírala především o zkušenost
a prožitek jejich osobního styku s božským Mistr-
em: vydávali přesvědčující svědectví o tom, ko-
ho osobně slyšeli, viděli, koho se dotýkali, a pře-
devším jehož lásku hluboce pocítovali a kterého
osobně bezmezně milovali. O Ježíši nemůže vy-
dat opravdové svědectví, kdo se s ním osobně nese-
tkal. První křesťané si nesmírně vážili právě té sku-
tečnosti, že měli mezi sebou takové osobní svědky
Božího Syna. Čím to, že jestliže v době nám blíz-
ké je někdo omilostněn tak, že mohl Ježíše nebo
jeho nebeské posly osobně vidět a slyšet, není pro
nás vítaným a vyhledávaným svědkem, ale často
předmětem kritiky, či dokonce odsouzení? Můžeme
se oprávněně ptát, zda také v otázce přijímání
či odmítání tzv. „soukromých zjevení“ nehraje tu
nejpodstatnější, třeba nedeklarovanou roli oprav-
dovost osobního důvěrného vztahu k Bohu a k je-
ho vyvoleným. Boha můžeme odsunout jako nežá-
doucího nejen tím, že ho popíráme, ale také tím,
že mu upíráme právo, aby nám zjevil svou vůli tak,
jak se mu zalíbilo.

-red-

Srdečně vás zveme na pouť k Panně Marii Karmelské do Kostelního Vydří

Malá pouť – neděle 13. července – mše sv. v 8.00
a v 10.00 hod. ● Kněžská pouť – středa 16. července – mše
sv. v 8.00 hod., v 10.00 hod. mše sv. s otcem biskupem Voj-
těchem Cikrlem ● Velká pouť – sobota 19. července – mše
sv. v 19.00 hod., následuje celonoční tichá adorace; neděle
20. července – mše sv. v 7.00, 8.00, 9.30, a v 11.00 hod.; ve
14.30 hod. svátostné pozeňání.

bratři karmelitáni z Kostelního Vydří

Liturgická čtení

Neděle 13. 7. – 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Am 7,12-15
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své
milosrdenství!*)
2. čt.: Ef 1,3-14
Ev.: Mk 6,7-13

Pondělí 14. 7. – nez. pam.

**bl. Hroznaty nebo sv. Kamila de Lellis
(v plzeňské diecézi: svátek
bl. Hroznaty)**

1. čt.: Ex 1,8-14.22
Ž 124(123),1-3.4-6.7-8
Odp.: 8a (*Naše pomoc
je ve jménu Páně.*)
Ev.: Mt 10,34-11,1

Úterý 15. 7. – památka

sv. Bonaventury
1. čt.: Ex 2,1-15a
Ž 69(68),3.14.30-31.33-34
Odp.: srov. 33 (*Hleďteje Pána, ubožáci,
a vaše duše bude žít.*)
Ev.: Mt 11,20-24

Středa 16. 7. – nez. pam. P. Marie Karmelské

**(v ostravsko-opavské diecézi: svátek
Výročí posvěcení katedrály)**
1. čt.: Ex 3,1-6.9-12

Ž 103(102),1-2.3-4.6-7

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný
a milostivý.*)
Ev.: Mt 11,25-27

Čtvrtek 17. 7. – nez. pam. bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Ex 3,13-20
Ž 105(104),1+5.8-9.24-25.26-27
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na
svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 11,28-30

Pátek 18. 7. – ferie

1. čt.: Ex 11,10-12,14
Ž 116B(115),12-13.15-16bc.17-18
Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy
a budu vzývat jméno Hospodinovo.
Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 12,1-8

Sobota 19. 7. – nez. sobotní pam.

P. Marie
1. čt.: Ex 12,37-42
Ž 136(135),1+23-24.10-12.13-15
Odp.: ... jeho milosrdenství trvá navěky.
Ev.: Mt 12,14-21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 7.	PO 14. 7.	ÚT 15. 7.	ST 16. 7.	ČT 17. 7.	PÁ 18. 7.	SO 19. 7.
Antifona	1028	1044	1734	1075	1091	1106	1666
Žalm	783	783	783	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1734	1076	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1735	1079	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	704	1429	1735	1431	1432	1111	1669
Prosby	1033	1049	1724	1080	1095	1111	1655
Záv. modlitba	704	1429	1430	1431	1432	1112	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	704	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1736	1085	1101	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1737	1089	1105	1135
Ant. ke kant. P. M.	704	705	1429	1737	1431	1432	705
Prosby	1028	1043	1059	1731	1090	1105	1135
Záv. modlitba	704	704	1429	1430	1431	1432	706
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Malice cyrilometodějská s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803

ZE STARŠÍCH TITULŮ

Marie Šlapetová, Anotnín Krása, Jitka Radkovičová:
KÁJA MAŘÍK - SKUTEČNOST, NEBO LEGENDA?

Autoři této publikace se snaží hledat živé předlohy knižních postav na základě výpovědí pamětníků, korespondence, kronik a dalších pramenů ze života Maříkova Podbrdka. Co je skutečnost a co literární fikce – toto rozlišit je stěžejní úkol této práce. Bohatá černobílá obrazová příloha.

Malice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5,
142 stran + 24 stran příloh, 148 Kč

tečnosti velmi rozmanitých a projevoval se v rozličné formě, od epigramu k duchovní písni, od hymnu k dramatickému chóru, v didaktickém naučení stejně jako v meditaci.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A6, 168 stran, 149 Kč

Tadeusz Dajczer:
ROZJÍMÁNÍ O VÍŘE

Zachovat si víru, tj. zůstat Bohu věrný i navzdory překážkám, není snadné. P. Dajczer připomíná na příkladu mnoha světců, jak oni bojovali „dobrý boj“, novými a podnětnými způsoby interpretuje známé starozákonní i evangelní příběhy. Autor vysoce oceňuje úlohu humoru v životě víry a s tím související přístup dítěte, který tak často zdůrazňoval Pán Ježíš. Detailně se věnuje třem svátostem uvedení do křesťanského života, jejichž podmínkou i plodem je víra, neopomíjí však ani význam svátosti smíření v životě praktikujícího katolíka. Druhé vydání.

Paulinky, brož., zúž. A5, 232 stran, 198 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Jan Graubner: **CO ŘÍKALY VĚCI**

Minimeditace věnované mládeži, které ukazují věci tohoto světa, jak promlouvají ke křesťanovi. Jako zdroj inspirace mohou meditace dobře posloužit i ostatním čtenářům. Dotisk prvního vydání.

Gloria Rosice u Brna, brož., A6, 68 stran, 42 Kč

DÉMANT A SLZA

(Výběr z anglické duchovní poezie)

Přeložil Josef Hrdlička

V tomto výběru anglické lyriky nacházíme poezii šesti století, v nichž přesah k Bohu a věčnosti vycházel ze sku-

Kompletní nabídku knižní produkce MCM

naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou budy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz; svetlo@maticecm.cz); telefon 0042137/741 83 83; podavaňe novinových zásielok povolené SP, s. p. ZSRF Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.